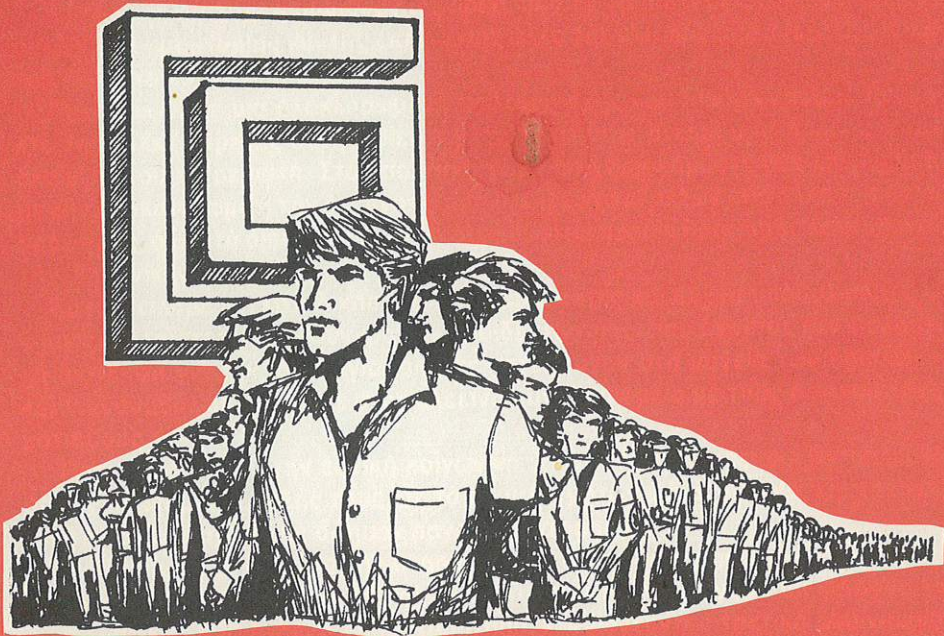

ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Τεύχος 2

«Ζητούμε μόνο τις γνώμες εκείνες που αρμόζουν στον χαρακτήρα μας» Φ. ΝΙΤΣΕ

Συνηθίζεται από τους εκδότες του περιοδικού τύπου να «υπόκεινται» σ' ένα είδος αυτοκριτικής όσον αφορά την ανταπόκριση και υποδοχή που είχε ή πρώτη έκδοση από το αναγνωστικό κοινό.

Στις όλονύκτιες συσκέψεις χρηματοδοτών, εκδοτών, δημοσιογράφων, των αστικών αυτών μεγαλειχειρήσεων ακούγονται γνώμες σχολιασμοί, κρίσεις, επικρίσεις και κάθε είδους παρατηρήσεις που συντελούν στη διαμόρφωση των στρατηγικών θέσεων του Marketing, για να «χτυπήσουν» μία κατά τό δυνατόν ευρύτερη αγορά - στόχο' όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην έμπορευματολογική όρολογία, ο ειρωνικός αποκαλούμενος «κυρίαρχος λαός».

Οι παράμετροι της έθnikοσοσιαλιστικής μας συνείδησης είναι «λίγο διαφορετικές» απ' αυτές που ασπάζονται οι δειλοί χρηματάνθρωποι των δημοσιογραφικών κυκλωμάτων. Άρνούμαστε τό νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Στεκόμαστε αδιάφοροι σε τέτοιου είδους έμπορικές ζυμώσεις. Δέν επιθυμούμε ούτε μία συμβουλή -ειδικά «καλοπροαίρετη»- από τους αναρίθμητους «φίλους» μας. Ό γνώμονας που καθορίζει τή γραμμή του περιοδικού μας είναι μόνο ή πίστη στην ιδεολογία μας, στό λαϊκό πατριωτισμό μας, αλλά ταυτόχρονα είναι και τό μέτρο της αντίδρασης που θά συναντήσει ή έκδοτική αυτή προσπάθεια. Όσο μεγαλύτερη είναι ή αντίδραση τόσο πιό κοντά είμαστε στό στόχο...

Ή συντακτική έπιτροπή

Ύπεύθυνος σύμφωνα μέ τό νόμο:

Έμμανουήλ Ν. Κώνστας

Άρχισυνταξία: Γ. Π. Παρασκευόπουλος

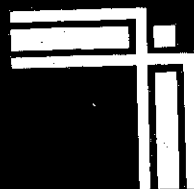
Δ. Κ. Ράντος

Δ. Ν. Έφραιμίδης

Θεμιστοκλέους 34 - Άθήνα

ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Τό ήθικό αίτημα τής αντίστασης στήν παρακμή τών καιρών, ισχυρό όσο ποτέ άλλοτε μᾶς ὀδήγησε στήν ἀπόφαση τής σκληρῆς ἀναμέτρησης μέ τό σύστημα. Σάν πραγμάτωση τής ἀπόφασης αὐτῆς, συστήθηκε τό Ἐθνικό Μέτωπο.

Ἐπιδίωξή μας ἦταν ἡ δημιουργία φορέα, πού τά ὄρια δράσης του δέν θά ἦταν αὐτά τής διαμαρτυρίας καί τής ἐκτόνωσης ἀλλά τής ἰδεολογικῆς ἀναζήτησης καί τοῦ πολιτικοῦ λόγου.

Διαμορφώσαμε μιά ὀλοκληρωμένη πρόταση ζωῆς καί ἀποδοκιμάσαμε ἐμπρακτα τίς φαλκιδευμένες κατηγορίες, τοῦ οὐραγοῦ τής δεξιᾶς συντήρησης ἢ τοῦ ἀκοινωνήτου ἐξτρεμιστῆ. Στόν πολιτικό χῶρο πού θρискόμαστε δέν ἐπιχειρήσαμε τήν ἀνακατανομή ἢ τήν ἐνεργοποίηση στελεχῶν καί μελῶν ἀπό ἄλλους φορεῖς πρὸς ἑμᾶς, ἀλλά τή διεύρυνσή μας ἀκολουθώντας πορεία πρὸς κάθε κατεύθυνση τής Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

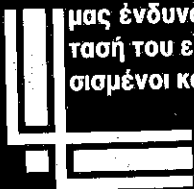
Καταγγείλαμε καί καταδικάσαμε τίς ἀπαράδεκτες καί συχνά ὑποβολιμαίες κινήσεις, παλαιότερων καί σύγχρονων ὁμοϊδεατῶν μας, πού ἔχοντας πολύ ἐλαστική ἀντίληψη γιά τήν ἰδεολογία, ἄλλοτε κατέφευγαν στή μαγεία τών προσώπων καί τών συμβόλων κι ἄλλοτε στήν ἐλεεινή συνοδοιπορεία μέ τούς ἀστικούς σχηματισμούς.

Ὅσοι κατέστησαν τήν ἐθνική κοινωνική ἐπανάσταση μουσειακό ἀντικείμενο, μέ τήν ἀδυναμία ἐξέλιξής τους, μέ τά συμπλέγματα παιδισμού τους καί τήν γραφική αἰσθητική τους μᾶς ἄφησαν παγερά ἀδιάφορους.

Στό ζήτημα τής οικονομικῆς στήριξης, πού ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεση λειτουργίας καί ἀνάπτυξης κάθε πολιτικοῦ κινήματος, ἀποφύγαμε ὑπερήφανα καί συστηματικά κάθε ἐπαχθῆ χρηματοδότηση, ἐφαρμόζοντας τακτική οικονομικῆς αὐτοδυναμίας. Μολονότι γνωρίζουμε τό πολιτικό κόστος πού συνεπάγεται μιά τέτοια στάση θά συνεχίσουμε νά τήν ἀκολουθοῦμε μέ συνέπεια.

Ἀπό τή συνολική αὐτή δράση, ἕνα συμπέρασμα προκύπτει ἀβίαστα: ἡ πολιτική μας ἐνδυνάμωση. Τώρα ὁ ἀγῶνας μας λαμβάνει πανελλήνια κλιμάκωση καί ἡ ἐντασή του εἶναι ἀνάλογη τών λαϊκῶν πόθων, τών ἐθνικῶν ὀραμάτων. Τώρα ἀποφασισμένοι καί πειθαρχημένοι συγκροτοῦμε τίς ΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ.

Ε.Ν. ΚΩΝΣΤΑΣ

ΕΘΝΟΣ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

α) Τό Κράτος και τό Έθνος

Σύμφωνα μέ έναν από τούς πιό κλασσικούς όρισμούς «Κράτος είναι ένα είδος ανθρώπινης κοινωνίας πού χαρακτηρίζεται από τό ότι άσκει επί τών μελών της αυτοδύναμο έξουσία ή άλλιώς κράτος είναι ό λαός πού διαβιοί σέ ώρισμένη χώρα υπό αυτοδύναμο έξουσία». Τά στοιχεία συνεπώς ή οι όροι υπάρξεως του Κράτους είναι: α) Λαός β) Χώρα και γ) έξουσία.

Έννοιολογικώς βέβαια Έθνος και Κράτος δέν ταυτίζονται, τό Κράτος είναι έννοια σαφώς ύποκειμενική του Έθνους, εύρίσκονται πάντοτε όμως σέ μιá συνεχή και αδιάκοπη άλληλεπενέργεια. «Όσο ζωηρότερο και ισχυρότερο είναι τό έθνικό αίσθημα ενός λαού τόσο περισσότερο δύναμη αντίστασεως παρουσιάζει τό Κράτος έναντι τών δυσχερειών και δυστυχιών αλλά και τόσον περισσότερο εισακούεται και δύναται εύκολώτερον νά επιβάλη τάς θελήσεις του. Ούτω τό Έθνος άποτελεί ένα τών κυριωτέρων αν μή τόν κυριώτερον μοχλόν διά τήν ύπαρξη και διατήρησιν αλλά και διά τήν πρόοδο και προκοπή του Κράτους. Έπειδή όμως τό Κράτος άποτελεί συγχρόνως παράγοντα δημιουργίας έθνικής συνειδήσεως εις τόν Λαόν, κάθε Κράτος πού έχει συνείδηση τής άποστολής του όφείλει νά καταβάλη κάθε προσπάθεια διά νά διατηρηθί έν έγρηγόρσει και νά καλλιεργή συνεχώς τό έθνικό αίσθημα του λαού διότι τουτο άποτελεί δεξαμενή δυνάμεως από τήν όποίαν τό ίδιο τό Κράτος κάποτε θά άντλήση». (Γ. Πολιτειολογία, Μέρος Γ - Δ. Βεζανή)

Στό σημείο αυτό βέβαια «τόν λόγο έχει» και ένας άλλος στόν Έλληνικό Πολιτισμό», ξεχασμένος, ένας μεγάλος ξεχασμένος ό Ι. Δραγούμης, ό όποιος αναφέρει ότι «...Τό Κράτος δέν έγινε για τό κράτος, είδημή τί ενδιαφέρον θά είχε. Είναι παιδί του έθνους, καρπός του, γέννημά του, και γι' αυ-

τό του έχει κάποια σημαντική ύποχρέωση, νά τό φυλάγη. Και επειδή όλα τά μέρη του έθνους συνεργάστηκαν και αγωνίστηκαν για νά πλάσουν αυτό τό κράτος πού έχουμε, τό κράτος έχει από μέρος του χρέος νά φυλάγει όλόκληρο τό έθνος, πού τό έπλασε. Είναι στενώτερο τό κράτος από τό έθνος, μικρότερο τό παιδί από τό γονιό του, μά δέν έπαψε μέ τουτο νά ζη και τό έθνος, ό μεγάλος γονιός, πού θέλει νά τόν φυλάγουν. Γιατί τό κράτος δέν είναι ζωή. Τό κράτος, κέντρο πολιτικό του έθνους, γίνηκε όχι για νά ζήση αυτό τό ίδιο, παρά για νά φυλάξη του έθνους τή ζωή. Όσο για τό έθνος, αυτό πρέπει, είναι ανάγκη, νά ζήση με όποιοδήποτε πολιτική μορφή ή με πολλές μορφές και ξένες ίσως, και κομματιαστά άκόμη, αν δέν γίνεται άλλιώς, για νά δημιουργήση κάτι. Γιατί τό έθνος είναι ζωή και θέλει νά δημιουργήση. Η πολιτική άποκατάσταση του έθνους, δηλαδή τό κράτος, είναι ό ενδιάμεσος σκοπός του για νά καταφέρει έπειτα τόν τελικό του σκοπό. Και είναι τό κράτος τίποτα, στείρος, ξερός ρυθμιστής τής πολιτικής του έθνους, ρολόγι τής κοινωνικής ζωής, φύλακας τών πολιτών, πού εδκόλυνει κιόλας τίς συναλλαγές τους, και κατεργάζεται στρατούς και στόλους για τήν αυθυπαρξία, τήν κυριαρχία και τό μεγαλείο του έθνους και όχι βέβαια για τήν υπεράσπιση του ξερου έαυτου του. Τά κράτη χάνονται, τά έθνη πολύ σπάνια. Κάποτε, τά κράτη είναι άδύνατα, ό,τι και νά τούς κάμης, ενώ τά έθνη τά αντίστοιχα είναι ζουμερά, γερά και δυνατά....»

Τό Κράτος μπορεί πάντως νά άσκει τήν κυριαρχία του σέ δύο ή περισσότερα έθνη όπως π.χ. τό Ρωμαϊκό Κράτος ή ή Όθωμανική Αυτοκρατορία μέχρι τό 1912. Αντίθετα μπορεί τά όρια του Κράτους νά είναι πολύ στενώτερα από τά «όρια» του Έθνους π.χ. τό Έλληνικό Έθνος περιλαμβάνει και τούς Έλληνες πού ζουν στην Κύπρο ή στην Κων/πολη, σέ μέρος δηλαδή πού δέν ανήκει στό Έλληνικό Κράτος. Είναι δυνατόν επί-

σης νά υπάρξει Ἔθνος χωρίς κρατική υπόσταση ὅπως π.χ. οἱ Ἑβραῖοι ὠστόσο ἰδρύθηκε τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ μέ τήν συνθήκη τῆς Γιάλτας. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τούς Κούρδους ἢ τούς Ἀρμένιους.

β) Ὁ Λαός καί τό Ἔθνος

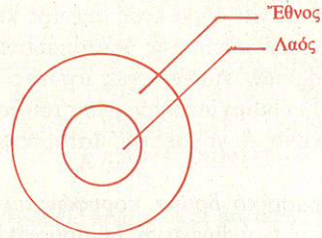
«Λαός εἶναι τό σύνολο τῶν ὑπαγομένων στό κράτος προσώπων ἢ ἄλλως τό σύνολο τῶν προσώπων τά ὁποῖα ἔχουν τήν αὐτήν ἰθαγένεια». Ἡ ἰθαγένεια ὅμως δέν σημαίνει ὅπως λέγει καί ὁ Βάληνδας τόν δεσμόν πρός ὀρισμένον ἔθνος (ἐθνικότης) ἀλλά πρός ὀρισμένο κράτος. Δηλαδή θά λέγαμε ὅτι ἡ ἰθαγένεια εἶναι ὁ νομικός δεσμός τοῦ λαοῦ πρός τό Κράτος. Εἶναι δυνατόν κάποιος νά ἀνήκει στόν Ἑλληνικό λαό, νά ἔχει νομικό δεσμό μέ τό Κράτος (ἰθαγένεια ἢ ὑπηκοότης) ἀλλά, ἐθνολογικά, νά μήν ἀνήκει στό Ἑλληνικό Ἔθνος.

Χαρακτηριστικό εἶναι τό παράδειγμα τοῦ κοινωιολόγου Κ. Πλεῦρη, πού ἀναφέρεται στίς «Πολιτικές Μελέτες» του:

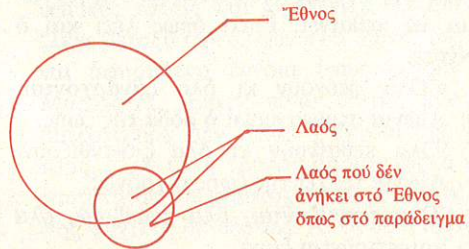
Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας Ἑλληνας πηγαίνει στήν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ ζῆ ἀπό μικρός, μιλάει τά Ἀραβικά εἶναι Μουσουλμάνος, ἀκολουθεῖ τά Αἰγυπτιακά ἔθιμα καί ὅσο ζοῦσε εἶχε κοινή ἱστορία μέ τούς Αἰγυπτίους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐθνολογικά εἶναι Ἑλληνας; ἢ Αἰγύπτιος;

Κατ' ἀρχήν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀνήκει στήν Ἑλληνική φυλή, ἀλλά ἐφ' ὅσον δέν αἰσθάνεται σάν ἀναπόσπαστο μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς οἰκογένειας, ἀπό ἄποψη Ἔθνους δέν εἶναι Ἑλληνας. Ἀλλά οὔτε Αἰγύπτιος εἶναι (ἐθνολογικά) διότι φυλετικά εἶναι Ἑλληνας. Βέβαια ἄν ἀποκτήσῃ νομικόν δεσμό μέ τό Αἰγυπτιακό κράτος (ἰθαγένεια) θά ἀνήκει στόν Αἰγυπτιακό Λαό.

Τό παράδειγμα αὐτό, κουραστικό ἴσως, ἀλλά ἐπικοινωνητικό, τό θεωρήσαμε ἀπαραίτητο γιά νά προσδιορίσουμε καλύτερα τή σχέση τοῦ Λαοῦ μέ τό Ἔθνος. Ὁ λαός εἶναι ἔννοια κατ' ἀρχήν ὑποκειμενική τοῦ Ἔθνους (σχῆμα 1) ἀλλά ὄχι πάντα (σχῆμα 2).

Σχῆμα 1

Σχῆμα 2

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστὶ
πάντων δὲ Βασιλεὺς καὶ τοὺς
μὲν Θεοὺς ἔδειξε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους,
τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε τοὺς δὲ ἐλευθέρους
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου μέχρι σήμερα εἶναι ἱστορία τῆς πάλης ἀνάμεσα στά Ἔθνη. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ πάλη εἶναι ὁ τρόπος ὑπάρξεως τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως. Ὁ ἀσταμάτητος ἀνειρήνευτος ἀγώνας πού διεξάγεται πότε μέ τήν μία καί πότε μέ τήν ἄλλη μορφή, στο πέρασμα τῶν χρόνων, ἀποτελεῖ τήν πιό μεγάλη ἀλήθεια. Οἱ ἔννοιες τῆς εἰρήνης, τῆς γαλήνης, τῆς ἡσυχίας εἶναι ξένες ὄχι γιατί εἶναι κακές ἀλλά γιατί εἶναι ἀντικειμενικῶς ἀδύνατο νά ἐφαρμοστοῦν ὅπως προκύπτει ἀπό μία ἀπλή παρατήρηση τῆς πραγματικότητας.

Ἑλληνισμός κατὰ Βαρβαρισμοῦ, Ρωμαϊσμός κατὰ Χριστιανισμοῦ, ἢ Ἀσία ἐναντίον τῆς Εὐρώπης, Κράτος ἐναντίον Κράτους, κοινωνικό σύστημα ἐναντίον κοινωνικοῦ συστήματος, ἰδεολογία ἐναντίον ἰδεολογίας, πολιτισμός ἐναντίον πολιτι-

σμού, δέν είναι παρά ένας αιώνας κυματισμός μορφών αὐτῆς τῆς ἀκατάπαυστης σύγκρουσης τῶν Λαῶν, ένας ἀγώνας ὑπάρξεως καί κυριαρχίας ὅπου μέσα του δουλεύει ἀδιάκοπα ὁ νόμος τῆς ἱστορικῆς ἐπιλογῆς.

Τό ἱστορικό δράμα κορυφώνεται κάθε φορά πού ἡ ἀνθρώπινη δημιουργικότητα φτάνοντας στο ψηλότερο της σημεῖο συναντιέται μέ ἕνα πανάρχαιο καί ἀμετάκλητο νόμο τῆς Φύσεως πού ἐπιτάσσει ὅτι, γεννιέται νά πεθαίνει. Γιατί ὅπως λέει καί ὁ Νίτσε.

«Ὅλα φεύγουν κι ὅλα ξανάρχονται. Αἰώνια στριφογυρνά ἡ ρόδα τῆς ζωῆς.

Ὅλα πεθαίνουν κι ὅλα ξανανθίζουν. Αἰώνια τρέχει τῆς ζωῆς ὁ χρόνος.

Ὅλα τσακίζονται, ὅλα χωρίζουν, ὅλα χαιρετιοῦνται ξανά.

Καί μένει αἰώνια πιστό στόν ἑαυτό του τό δαχτυλίδι τῆς ζωῆς.

Ἀπό κάθε «ἐδῶ» κυλάει ἡ σφαῖρα «ἐκεῖ».

Τό Μέσον είναι παντοῦ. Κυκλικό είναι τό στρατί τῆς Αἰωνιότητος»

Κάθε Κράτος, κάθε Κοινωνία, κάθε πολιτισμός είναι δημιούργημα ὀργανικό καί σά τέτοιο ἔχει ἀρχή καί τέλος, γέννηση καί θάνατο.

Πίσω ὅμως ἀπό τήν ἀδιάκοπη ροή τῶν γεγονότων τήν συνεχή ἐξέλιξη καί τήν ἀλλαγὴ βρίσκεται πάντα ἡ οὐσιαστική καί σταθερή κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας: τό Ἔθνος.

Ὁ Ἀγώνας ἀνάμεσα στά Ἔθνη παίρνει στήν ἱστορική ἐξέλιξη χίλιες δύο μορφές που ὅλες μαζί ἀποτελοῦν αὐτό πού ὀνομάζουμε πολιτικό πόλεμο. Μέσα στόν πολιτικό πόλεμο συνενώνονται ὅλες οἱ μορφές πάλης καί ἀνταγωνισμοῦ, πού γίνονται ἀνάμεσα στά Ἔθνη στό ἰδεολογικό, πολιτιστικό κοινωνικό, οἰκονομικό, διπλωματικό καί στρατιωτικό ἐπίπεδο.

Αὐτή ἡ τελευταία μορφή πάλης ἡ φυσική σύγκρουση, ἔχει τά προγενέστερα διακαιώματα στήν διαμόρφωση τοῦ φαινομένου τοῦ πολιτικοῦ πολέμου μιά καί ἀποτελεῖ τήν πιό πρωτόγονη τήν πιό ἄμεση ἐκφρασή του. Ὁ ἰδεολογικός πόλεμος είναι ὁ ἀνώτερος βαθμός τοῦ τρόπου ὑπάρξεως τοῦ

πολιτικοῦ πολέμου. Είναι σύγκρουση ἀνάμεσα σέ ὀργανωμένα συστήματα σκέψεως, τά ὁποῖα συγκροτοῦν τίς διάφορες ἰδεολογίες.

Γιά τοὺς Μαρξιστές ἡ ἱστορία, είναι πάλι ἀνάμεσα στίς κοινωνικές τάξεις, ἡ ταξική πάλη. Ὁλόκληρο ὅμως τό ἐμπειρικό ὄλικό τῆς ἱστορίας ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τούτη τήν ἄποψη. Χαρακτηριστικό είναι τό παράδειγμα τοῦ Β' παγκόσμιου πολέμου καί ἰδιαίτερα ἡ σύγκρουση Γερμανίας - Ρωσίας. Στόν μεγαλύτερο πόλεμό της ἡ κομμουνιστική Ρωσία πολέμησε στό ὄνομα τῆς Ρωσικῆς πατρίδας καί ὄχι ὁποιασδήποτε τάξεως. Καί είναι ἀδύνατο στόν ὁποιοδήποτε νά ἀνακαλύψει μέσα στίς γιγαντιαίες συγκρούσεις τῶν Ρωσικῶν στεππῶν, ἀνάμεσα σέ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, ἔστω καί ἕνα στοιχεῖο, ἔστω καί ἕνα ἴχνος αὐτῆς τῆς πάλης τῶν τάξεων. Γιατί ἐδῶ ἐπρόκειτο γιά τήν σύγκρουση δύο Λαῶν γιά τό ποιός θά κυριαρχήσει στήν Εὐρώπη.

Γενικά μέσα στήν ἱστορία οἱ ταξικοί ἀγῶνες ὑπῆρξαν λίγοι καί χωρίς καθοριστική σημασία λ.χ. οἱ ἀγῶνες μεταξύ πατρικίων καί πληθείων ἔπαιξαν συγκριτικά μικρό ρόλο στήν ἱστορία τῆς Ρώμης. Τό χαρακτηριστικό τῆς ἀρχαιότητος δέν είναι ἡ πάλη ἀνάμεσα στίς τάξεις ἀλλά ἀνάμεσα στίς φυλές. Οἱ ἀγῶνες τοῦ Μεσαίωνα δέν ἔγιναν τόσο μεταξύ τάξεων, ὅσο μεταξύ ἡγεμόνων καί θρησκευτῶν. Καί τέλος στήν νεώτερη ἐποχή, οἱ μεγάλοι ἀγῶνες δέν διεξάγονται ἀνάμεσα σε τάξεις, ἀλλά ἀνάμεσα σέ ἔθνη καί σέ συνασπισμούς ἔθνῶν.

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Ἡ ἱστορία, ὅπως εἴπαμε, δέν είναι παρά ἕνα στίβος πάλης ἔθνῶν καί αὐτός ὁ ἀγώνας είναι ὁ διαμορφωτικός παράγοντας τῆς ἱστορικῆς καί κοινωνικῆς πραγματικότητος. Ὁ κόσμος είναι ἕνα φαινόμενο δυναμικό, είναι ἕνα σύστημα πού κυριαρχεῖται ἀπό τήν δύναμη⁽⁸⁾, τήν πάλη, τήν σύγκρουση τήν ἐπιλογὴ τήν νίκη τήν ἥττα. Γιαυτό τόν λόγο τό Ἔθνος πρέπει νά είναι ὀπλισμένο μέ ὅλα ἐκεῖνα τά πνευματικά καί ὄλικα ἐφόδια πού θά τό καταστήσουν ἱκανό νά ἀντέξει αὐτὴ τήν ἀέναη πάλη μέ τ' ἄλλα

Ἔθνη.

Ἡ πάλῃ ἐπομένως τῶν τάξεων — αὐτὴ ἢ θεωρία τῶν δύο ἄκρων — εἶναι ἕνας παραλογισμός, ἕνα τεχνητὸ κατασκευάσμα στὴν ὑπηρεσία τῶν Διεθνισμῶν. Γι' αὐτόν πού πιστεύει στὴν ἔννοια τοῦ Ἔθνους εἶναι κάτι ἀκατανόητο αὐτὴ ἢ DeFacto διάσπαση τοῦ λαοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση τοῦ Ἔθνους. Ἀπαιτεῖται ἐνότητα καὶ ὄχι διάσπαση. Συνεργασία καὶ ὄχι πάλῃ τῶν τάξεων. Συντονισμός ἐνεργειῶν καὶ ὄχι ἐμφύλιος σπαραγμός. Μόνον ἔτσι θὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ πρόοδος καὶ ἡ προκοπὴ τοῦ Ἔθνους, μόνον ἔτσι θὰ διατηρηθεῖ στὴ ζωῆ.

Ἡ θεωρία τῆς Αἰτιοκρατίας ἐπίσης, ὅτι δηλαδή ὅλα τὰ ὄντα ὑπακούουν σὲ ὀρισμένα αἴτια, προσπαθεῖ νὰ ἀντατρέψει τὴν ἔννοια τῆς βούλησεως τοῦ ὄντος, πράγμα τελειῶς ἀφύσικο καὶ παράλογο, δεδομένου ὅτι ἡ βούληση καὶ ὡς πραγματικὴ ἔννοια καὶ ὡς φιλοσοφικὴ, ὑπὸ τὴν μορφή τῆς βουλησιοκρατίας καὶ μάλιστα τῆς βουλησιοκρατίας τῆς ἡγουμένης μειοψηφίας,⁹⁾ εἶναι μία ἀπὸ τίς βασικὲς δυνάμεις τῆς ἐξελίξεως.

Διεθνισμός σημαίνει τὴν ἄρση τῶν ἐθνικῶν συνόρων καὶ κατάργηση τῶν ἐθνικῶν διαφοροποιήσεων. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἕκτός ἀπὸ τὴν κατάρρευση κάθε πολιτισμοῦ, κάθε ιδεώδους κάθε ἀνώτερου συλλογικοῦ πνεύματος, ἀφαιρεῖται καὶ ἡ δυνατότητα τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Μιὰ καὶ ἡ ἐξέλιξη ἐπιτυγχάνεται, ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει, μόνο μὲ καὶ διὰ τῶν Ἔθνῶν.

Τόσο ὁ συλλογικὸς ὅσο καὶ ὁ ἀτομικὸς ὕλισμός ἀντιμάχονται τὸν ἐθνισμό καὶ ὑπηρετοῦν ἕνα παγκόσμιον τεχνοκρατικὸ σχέδιο, κατασκευασθέν ἀπὸ μηχανιστικούς διανοουμένους, τὸ ὁποῖον κατέστη γενικὴ ἐπιδίωξη ὅλων τῶν πάσης προελεύσεως «προοδευτικῶν» πολιτικῶν. Σκοποὶ τοῦ εἶναι ἡ ἀνάμειξις ὅλων τῶν μορφῶν πολιτισμοῦ ἐντὸς ἐνὸς τεχνοκρατικοῦ συστήματος τὸ ὁποῖον θέτει ὡς προορισμὸν τὴν ὀλοκληρωτικὴ κυριαρχία τῆς «τεχνικῆς προόδου» ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πρόοδος ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Γλάδστων δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά μιὰ συλλογικὴ ὁρμὴ πρὸς τὴν πτώση.

Και τελειώνοντας ὡς ἐκφράσω μιὰ ἐπιθυμία ἀρπάζοντάς τὴν ἀπὸ τὸ πνευματικὸ ὄπλοστάσιον τοῦ Φρειδερίκου Νίτσε:

«ΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΤΗ ΠΛΑΚΑ. Ω ΑΔΕΛΦΟΙ, ΜΟΥ ΒΑΝΩ ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΣΑΣ: ΣΚΛΗΡΟΙ ΓΕΝΗΤΕ»

Σημειώσεις πρώτου καὶ δευτέρου μέρους.

1) Ἀριστοτέλης Πολιτικά.

2), 3) Ὁ Κοινωνιολόγος καὶ Φιλόσοφος Α. Ἐλευθερόπουλος στὸ βιβλίον του «Κοινωνικὲς τάξεις καὶ κοινωνικά Κόσμηματα» ἔλεγε μεταξύ τῶν ἄλλων «Τὸ Ἔθνος δὲν εἶναι ἀφηρημένη ἔννοια ὅπως λέγουν οἱ Μαρξιστές. Ἔθνος εἶναι θετικὴ ἔννοια, βιολογικὴ ὄχι μὲν ὅπως ἡ ἔννοια τῆς ράτσας, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὅμοιον ἕνεκα τῆς ταυτότητος τοῦ αἵματος καὶ μίας δεσποζούσης ψυχικῆς διαθέσεως. Αὐτὴ δὲ ἡ ἰδιαιτέρα ψυχικὴ διάθεσις, ψυχικὴ ιδιότης, ἀποτυπώνεται ἀκριβῶς εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἔθνους». Βλέπε ἐπίσης Ἀνδρέα Δενδρινοῦ «Ἑλληνικὴ Πρόκλησις» σελ. 124 (Ἀθήνα 1976).

4) Γιὰ τὸ παράδειγμα βλέπε «Ι. Χατζηδίνου "Συνταγματικὸ Δίκαιο"»

5) Γιὰ τὸ παράδειγμα βλέπε: Κ. Πλεῦρη: «Πολιτικαὶ Μελέται».

6) Δ. Δημόπουλος: «Νέα Τάξις».

7) Τ. Γεωργιάδης: «Ἡ Κρίσις τῆς Καταναλωτικῆς Κοινωνίας».

8) Ὁ Φ. Νίτσε προτρέπει: «Δέν σᾶς προτρέπω γιὰ τὴν ἐργασία μὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα. Δέν σᾶς προτρέπω γιὰ τὴν εἰρήνην μὰ γιὰ τὴν νίκη» καὶ συνεχίζει ὁ τραχὺς φιλόσοφος «Σᾶς διδάσκω τὸν ὑπεράνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτι πού πρέπει νὰ ὑπερτερηθεῖ. Ὁ ὑπεράνθρωπος κυρίευσεν τὴν καρδίαν μου, αὐτός εἶναι γιὰ μένα τὸ πρῶτον καὶ τὸ μοναδικόν καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος. Ὅχι ὁ πλεθυσίον οὔτε ὁ πῶς φτωχός, οὔτε ὁ περισσότερον πάσχων, οὔτε ὁ καλύτερος. Ὡ ἀδελφοί μου, ὅτι μπορῶ ν' ἀγαπήσω στὸν ἄνθρωπον, εἶναι μία μετάβασις καὶ ἕνα βασίλειον. Τὸ ὅτι περιφρονήσατε, ὁ ἀνώτεροι ἄνθρωποι αὐτὸ με κάνει νὰ ἐλπίζω διατί οἱ μεγάλοι περιφρονηταί εἶναι καὶ οἱ μεγάλοι λάτρες...» Ὁ Νίτσε κηρύσσει τὴν πίστη στὸν ὑπεράνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχει

σά σκοπό τῆς ζωῆς του να ὑπερτερηθεῖ, νά γίνει ὑπεράνθρωπος. Ἡ βαθύτερη ὁμως κη-ρυσσομένη πίστη ἀπ' τόν Νίτσε εἶναι ἡ πίστη στή Δύναμη. Γιατί ὅπως ἔλεγε καί ὁ Ἄδολφος Χίτλερ «ὁ πιό δυνατός στή ψυχῇ καί στή διάθεση γι' ἀγώνα θά κατακτήσει τό εὐγενικό δικαίωμα τῆς ζωῆς».

9) Σχετικά ὁ Σονενχάουερ ἀναφέρει: «Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι οἱ Φάροι τῆς ἀνθρω-πότητας. Ὅ,τι θλέπομεν κατορθωμένον εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπό αὐτούς καί πραγματοποιοῦνται ὑπ' αὐτῶν». Ὁ δέ Ἔμερσον: «Ἡ ψυχὴ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητας. Οἱ μεγά-λοι ἄνδρες μεταλαμπαδεύουν τό φῶς, εἰς τὰς γενεάς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων».

Γ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΙΟΥ

Ἡ ἀνταπόκρισή σας στήν οικονομική μας ἐξόρμηση εἶναι καθοριστική γιά τήν περαιτέρω πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐθνικο-σοσιαλιστικοῦ κινήματος. Ἐνισχύοντας τό Ε.Μ. ἀναγνωρίζετε τόν ἀγώνα μας γιά Ἑθνική ἀξιοπρέπεια καί κοινωνική δικαιο-σύνη. Ἡ πορεία μας, τό ἀσυμβίβαστο τῶν ἐπιλογῶν μας, ἡ ὀλοποίηση τῶν δραμάτων μας στηρίζεται στή συντροφική σας ἀλλη-λεγγύη.

Γιά λόγους συνείδησης ἐπιλέξαμε τό δρόμο τῆς οικονομικῆς αὐτοδυναμίας, τό δρόμο τῆς ΤΙΜΗΣ. Δέν διαθέτουμε, οὔτε ἐπιδιώκουμε «ἄδηλους» πόρους. Ἡ διαφά-νεια καθορίζει τή λειτουργία μας. Στηριζό-μαστε ἀποκλειστικά στίς συνδρομές τῶν με-λῶν μας καί τίς ἑκτακτες εἰσφορές συναγω-νιστῶν. Δέν ἔχουμε κρατικῆς ἐπιδοτήσεις ἢ «ἐκ τοῦ πονηροῦ» χρηματοδοτήσεις ἀπό πλουτοκρατικά κέντρα, πού συνεπάγονται καί ἀλλοίωση τῶν ἐπαναστατικῶν μας ἐπι-διώξεων.

**ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΡΑΞΗ Τ' ΟΡΑΜΑ**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τριάντα ὀλόκληρα χρόνια πέρασαν ἀπό τίς αἰματοβαμμένες ἐκεῖνες μέρες τοῦ φθι-νόπωρου τοῦ '56, πού ἄοπλοι ἐργάτες, φοι-τητές, μαθητές, στρατιῶτες... ὅλος ὁ περή-φανος λαός τῆς Οὐγγαρίας, ἔδινε μιά καθο-ριστική μάχη γιά τήν ἀνεξαρτησία τῆς πα-τρίδας του.

Κι ἐνῶ στήν καρδιά τῆς Εὐρώπης οἱ ἐρ-πύστριες τῶν ρώσικων τάνκς κονιορτοποι-οῦσαν εἰκοσάχρονα παλικάρια καί οἱ ρίπες τῶν κόκκινων πολυθῶλων γάζωναν ἀδιάκρι-τα κάθε Οὐγγρο πολίτη, ἡ ἄλλη ὄχθη, ἡ δυ-τική, περιορίζονταν σέ ὑποτονικές νότες διαμαρτυρίας.

Χαρακτηριστικοί εἶναι οἱ στίχοι ἐνός ἀνώνυμου μαγάρου ποιητῆ: «Ἀλλά κατη-γορῶ ἐσένα Δύση, πού δέν ἄκουσες τήν τε-λευταία μας κραυγὴ γιά βοήθεια. Σέ κατη-γορῶ Δύση, γιατί προτίμησες τή μακρινή Ἀσία ἀπ' τό λαό τοῦ Ἁγίου Στεφάνου». Στίχοι ἱερῆς ἀγανάκτησης, πού κρύβουν μέ-σα τους τόν ἀσίγαστο πόθο ἐνός Εὐρωπαϊ-κοῦ λαοῦ γιά ἐλευθερία.

Ἡ ἀμερικανοκρατούμενη δύση οὔτε μποροῦσε, ἀλλά καί οὔτε ἤθελε νά ἐπέμβει, γιατί αὐτόματα αὐτό θά σήμαινε παράβαση τῆς πανάθλιας «συνθήκης» πού θέλει τήν Εὐρώπη χωρισμένη σέ δύο ζῶνες ἐπιρροῆς.

Ἄλλωστε ἡ «τούρτα» τῆς Γιάλτας κόπη-κε. Ἡ Οὐγγαρία πολιτογραφήθηκε κόκκινη καί κόκκινη παραμένει παρά τή θέληση τοῦ λαοῦ της. Ἄς ἀφήσουν λοιπόν οἱ «φιλελεύ-θεροι» τὰ κροκοδείλια δάκρυα. Εἶναι ἱεροσυ-λία ἀπέναντι στή μνήμη τῶν νεκρῶν μαχη-τῶν τῆς Βουδαπέστης τοῦ '56.

Μέ ἀφορμὴ τῆ θλιθερῆ αὐτῆ ἐπέτειο κα-ταγγέλλουμε:

- Τήν ἀτιμωτική συνθήκη τῆς Γιάλτας
- Τούς σαθροὺς πολιτικούς ἡγήτορες - μα-ριονέτες τῆς σύγχρονης Εὐρώπης, γιά τήν πολιτική τῆς ἐξάρτησης καί τῆς ὑποτέ-λειας.
- Τούς «ἀδελφούς» τῆς Στέππας καί τοῦ Ἀτλαντικοῦ πού ρουφοῦν ἡδονικά τό αἷμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς πατρίδας μας.

Γι' αυτό δηλώνουμε πώς θα αγωνιστούμε για τη σύγκλιση των Ευρωπαϊκών λαϊκών δυνάμεων στην πορεία για:

– Απεγκλωβισμό από τα πολιτικοοικονομικά συστήματα της παρακμής που υπαγόρευσαν οι μπολσεβίκοι και οι πλουτοκράτες.

– Δημιουργία μιάς Εδρώπης αυτοδύναμης που θα περιβάλλει σ' έναν αδιάσπαστο σύνδεσμο όλες ανεξαιρέτα τις εθνικές δυνάμεις που περικλείει.

ΕΝΟΠΛΗ ΕΥΡΩΠΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ: ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Από τό Γραφείο Τύπου

ΝΙΤΣΕ

Ο τραγικός αγώνας του Νίτσε για τη ζωή, τον αναβιβάζει στον «πνευματικό Όλυμπο» της Ανθρωπότητας. Ο άνησυχος Νίτσε, σύμβολο του αγώνα για την άνευρεση του υψιστου νοήματος της ζωής, αισθάνεται όλη την πικρία της έρημιάς και της κενότητας, όλη την οδύνη του στερούμενου την υψηλή αξία της ζωής. Η ανάπαυση θα έλθει μόνον όταν οι άνθρωποι του μέλλοντος θα είναι «εύθυμοι, φωτεινοί, σκληροί, γεμάτοι δύναμη και δημιουργία».

Ο φιλόσοφος, της αρχαιοελληνικής αριστοκρατίας, δέν ήταν δυνατόν νά ευχαριστείται απ' την «δόμη των μικρών ψυχών», και αντιπαράθετει όχι μόνον τά επιχειρήματα αλλά και την αισθητική. «Έναντίον των έχθρων μας δέν ισχύουν τά επιχειρήματα αλλά ή καλλιτεχνική μας διάθεση».

Αισθάνεται ό μεγάλος φιλόσοφος ότι βρίσκεται και ένα μεταίχμιο «Τό παρόν και τό παρελθόν είναι δι' έμέ κατ' έξοχήν άφορητα. Θά ήταν αδύνατον νά ζήσω εάν δέν ήμουν προφήτης εκείνου τό όποιον κατ' ανάγκη θ' έλθει». Ο άνθρωπος είναι κάτι που θά ξεπεραστεί, πίστη στον υπεράνθρωπο. Ίδανικό μας: ή δύναμη' ασυμβίβαστη θέβαια μέ τά δημοκρατικά πνεύματα των καιρών.

Τί είναι έπομένως αγαθό και τί κακό για την τραγική μορφή αυτού του Τιτάνα; «Τί

είναι αγαθό; κάθε τι που ένισχύει τό ανθρώπινο συναίσθημα της δύναμης, την προς την δύναμη θέληση αυτή την ίδια την δύναμη. Τί είναι κακό; κάθε τι που κατάγεται από την αδυναμία. Τί είναι επίβλαβέστερο παντός έλαττώματος; Η συμπάθεια προς τούς ήττημένους και τούς άσθενείς».

Σάν ψυχολόγος – αναφέρει ό Λούβαρις – διέγινωσε και έκήρυξε την αντίρροπη τάση έναντίον της σοσιαλιστικής ισοπέδωσης και τή δράση κατά της άπαισιοδοξίας. Σάν προφήτης εισέδωσε θαθεία στό θρησκευτικό πρόβλημα και έζησε όλη την τραγικότητα του θρησκευτικού ανθρώπου.

Ο Φρειδερίκος Νίτσε είναι αλήθεια επικίνδυνος για τά μέτρια πνεύματα των ήμιμαθών και των οκνηρών άστων, πολύ περισσότερο, είναι επικίνδυνος για τά άρρωστα πνεύματα των δύμορφων Διεθνιστών. Ο Νίτσε «άκούγεται πολύ μακριά» στη σημερινή αντιηρωική εποχή της έλεεινής αισθητικής. Γι' αυτό δέν τόν συνιστούμε... Έπιθυμούμε όμως νά τόν κατακτήσουμε για νά μάς κατακτήσουν οι γρανιτένιοι δραματισμοί του:

«Θά ήθελα νά έβλεπα την Εύρώπη νά δημιουργείται

μέσω μιάς νέας κάστας, που θά κυβερνούσε μέ μία μοναδική θέληση, φοβερή, ικανή ν' ακολουθεί ένα σκοπό επί χιλιάδες χρόνια, ώστε νά θέσει τέρμα στην κωμωδία της μικροπολιτικής και τίς μικροψυχές και αναρίθμητες δυναστικές ή δημοκρατικές θελήσεις».

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΥ

Για μιá áκóμĥ φορά éνα τρομερό ζευγάριωμα τών λέξεων. 'Η έπιστήμη του άντισημιτισμού.

Είναι ποτέ δυνατόν να άντιμετωπιστεί ó 'Αντισημιτισμός σάν έπιστήμη; Αυτό διερωτούνται μέ φρίκη οί καλλιεργημένοι, οί καθηγητές, οί διανοούμενοι και όλοι αυτού που έχουν έμμονες ιδέες στό θέμα τής κουλτούρας. Γι' αυτούς τούς σοφούς ó 'Αντισημιτισμός είναι μιá ιδεολογία θάρβαρη. Είναι τυφλή εκδήλωση τών βιαίων ένστίκτων, λείψανο προϊστορικών χρόνων. 'Αποτελεί στίγμα για τόν Πολιτισμό μας που διακηρύσει τήν πεφωτισμένη έπιστήμη του έλευθέρου από τίς προλήψεις και τά πάθη άνθρώπου.

Αυτή είναι ή άτμόσφαιρα που οί 'Εβραίοι —και οί 'Εβραϊζόντες— έδημιούργησαν και συντηρούν γύρω από τόν 'Αντισημιτισμό μέ άπώτερο σκοπό να άποβλακώσουν τούς άφελείς και να εκμεταλλευθούν, για τό δικό τους βέβαια συμφέρον, τήν άφέλεια και τήν φιλοδοξία τών άνοήτων να σταθούν κι' αυτοί στο »ύψος του μοντέρνου πολιτισμού«.

'Υπάρχει ένα ενδιαφέρον παράδειγμα ενός 'Εβραϊζόντος, που ένεκα καταγωγής είναι κατά τό μισό 'Εβραϊός, ό όποιος πρίν από μερικά χρόνια μέ ύφος σοφού άναφεροταν στόν άντισημιτισμό μας.

Και να τί μάς λέγει ό συγγραφέυς αυτός *nomen odiosum* —που τότε παρουσιαζόταν σάν εκφραστής του 'Εθνικού πνεύματος μέ τήν ίδια προθυμία που θά πρόδιδε άργότερα τήν 'Εθνική Δράση κατά τήν διάρκεια του πολέμου— στό περιοδικό «Ρουμανική ζωή» ('Ετος 2ον άρ. 11 Νοέμβριος 1907).

«... Θέλω να μιλήσω για τό 'Εβραϊκό πρόβλημα ένα πρόβλημα που έχει χάσει τελείως τήν ούσία του έξ' αίτίας τής άισχρήs και θηριώδους 'Ιουδαιοφοβίας τών άντισημιστών μας που μέ τόν τρόπο αυτό μάς εκθέτουν στίς επικρίσεις του πολιτισμένου κόσμου...

Μέ όπλα σκουριασμένα, βγαλμένα από

τό όπλοστάσιο τών Μεσαιωνικών διωγμών, μέ τήν προπαγάνδα του μίσους, μέ τήν φανατισμένη διάθεση να προκαλέσουν έκτροπα ζυπνούν τά ζωώδη ένστικτα τών λαϊκών μαζών... κάτι τέτοιο μπορεί να θέσει σε κίνδυνο μιá ιερή υπόθεση κι' αυτή φυσικά δέν είναι ή περίπτωση του 'Αντισημιτισμού.

'Όμως ή προσπάθεια να δώσουμε στήν σύγκρουση αυτή μιá ψευδή όψη του 'Αντισημιτισμού, τήν όψη τής φυλετικής και τής θρησκευτικής καταδιώξεως θά χρησιμεύσει μόνο στήν υπόθεση τών αντιπάλων μας που θά συνεχίσουν να κατεθύνουν τα ένστικτα μερικών μανιακών... (θα χρησιμεύσει) στους άντισημιστές προβοκάτορες τών σκανδάλων... Κανένας λαός και πολύ περισσότερο ό δικός μας λαός δέν μπορεί να περιφρονεί έπ' άπειρο τίς μοντέρνες ιδέες ούτε πρόκειται να μήν ύποσσει τίς συνέπειες από μιá αντίδραση προερχόμενη από τό έξωτερικό...

Τό να τοποθετήσουμε λοιπόν τήν υπόθεση μας στό πεδίο που έχουν διαλέξει οί άντισημιστές, δηλαδή πάνω στό φυλετικό μίσος, σημαίνει ότι θά πρέπει από τώρα να προετοιμαζόμαστε για μιá μοιραία ταπεινωτική ήττα... 'Ασιατικές τάσεις... Βίαη δημαγωγία, άρρωστος κοινωνικός άναβρασμός... άπόπειρες εκμεταλλεύσεως σκοτεινών παθών...».

'Αντέγραψα αυτές τίς άπόψεις που είναι χαρακτηριστικές όλων τών έβραϊζόντων. Και να τί άπομένει άπ' όλα αυτά; Τό γνωστό ρεφραίν (ό πολιτισμένος κόσμος, οί πολιτισμένες ιδέες του) αλλά και συγκεκριμένες άπειλές ('Ιουδαιοφαγία άισχρή και θηριώδης, σκουριασμένα όπλα ζωώδη ένστικτα μερικών μανιακών, προβοκάτορες άντισημιτικών σκανδάλων, ασιατικές τάσεις, σκοτεινά πάθη).

Παρόμοιες άπόψεις δέν τίς συναντούμε μόνον στους άισχρούς 'Εβραϊζόντες αλλά και σε μερικούς εκπροσώπους τής κουλτούρας... 'Ετσι σάν παράδειγμα ό νομομαθής, πανεπιστημιακός δάσκαλος, ρήτωρ, πολιτι-

κός και πρώην ύπουργός Παιδείας ο C. Ation με επέπληξε μέσα στην Βουλή για τον αντισημιτισμό μου —μιά λαμπροτάτη επίπληξη που προερχόταν απ' έναν παρόμοιο άνδρα— αποκαλώντας με «άνθρωπο των σπηλαίων».

• Περισσότερο χαρακτηριστική είναι η εξήγηση που δίνουν οι Έβραίοι. Δίπλα στο γνωστό ρεφραίν της Θηριωδίας και του μίσους —φυσικά δίχως λόγο μιά που ή αναφορά στους λόγους δεν τους συμφέρει— ο αντισημιτισμός γι' αυτούς αντιπροσωπεύει μιά τρέλα —ένα διανοητικό έκφυλισμό, μιά άρρωστια του πνεύματος.

Μέ τους δρους αυτούς, εκφράζεται ένας από τους πιο γνωστούς συγχρόνους Έβραίους διανοημένους ο Δόκτορ K. Lippe που είναι εδγενικής καταγωγής, μιά που είναι απόγονος του φημισμένου σχολιαστού του Ταλμούδ Rasi που είχε γράψει: todcegoim harog» (Σκότωσε τον καλύτερο των Χριστιανών).

Ο Δρ. K. Lippe που ήλθε εδώ τελείως συμπτωματικά προερχόμενος από την Γερμανία και εγκατεστάθηκε στο Ίάσιο όπου και φυλακίσθηκε γιατί κάνοντας έκτρωση σε μιά Χριστιανή είχε προκαλέσει τον θάνατό της, δημοσίευσε μιά επιστημονική μονογραφία με τίτλο: «Συμπτώματα της διανοητικής παθήσεως του αντισημιτισμού». Και τά επιχειρήματα που προβάλλονται έναντι των θέσεων του αντισημιτισμού, επιχειρήματα που οι Έβραίοι —μαζί με τους Έβραιζόντες χρησιμοποιούν είναι άναμασήματα μιάς ... καταθλιπτικής πενιχρότητας' νά τί έγραφε πριν από λίγο καιρό ή Curierul Israelit επίσημο όργανο των Ρουμανοεβραίων, στο κύριο άρθρο του φύλου της 15ης Σεπτεμβρίου 1922 — κάτω από τον — άπειλητικό για μάς που γράφουμε στην Arapanea Natzionala —τίτλο— «Μιά συμμορία άθλων».

«Στους αντισημιτιστές επικρατεί μιά κατάσταση διανοητικού έκφυλισμού που έχει φθάσει στα όρια της διαστροφής των αισθήσεων, ένα είδος έγκεφαλικού σαδισμού που τους σπράχνει στο ψέμα και την διαβολή». Όπως βλέπετε είναι μιά άπλούστατη αλλά άκρως άφελής εξήγηση: όλα όσα λέγονται έναντι των Έβραίων είναι ψέματα και διαβολές που προέρχονται από κάποιο

συγκεκριμένο διανοητικό έκφυλισμό.

Ο όρισμός του αντισημιτισμού που δίνουν οι Έβραίοι και οι έβραιζόντες —συνοψίζεται στις δύο αυτές λέξεις. Θηριωδία και τρέλα— των αντισημιτιστών εδνότηο.

Όσο για τους Έβραίους —σάν κοινωνικό φαινόμενο— κανείς από αυτούς δεν τολμά νά προχωρήσει σε εξηγήσεις. Σάν νά μήν υπάρχουν. Η Θηριωδία και ή τρέλα έχει ανάγκασει όλους τους λαούς, σε όλους τους καιρούς, Αίγυπτιοι, Πέρσες, Έλληνες, Ρωμαίοι, Άραβες νά δουν τους Έβραίους σαν έθνικό κίνδυνο και νά λάβουν έναντιόν τους μέτρα όπως ακριβώς κάνουν τά σύγχρονα Έθνη.

Η Θηριωδία και ή τρέλα έχουν σκοτεινιάσει τό πνεύμα των ένδοξότερων αντιπροσώπων της κουλτούρας όλων των Έθνών όπως ο Κικέρων, ο Σενέκας, ο Τάκιτος, ο Μωάμεθ, ο Λούθηρος, ο Τζορντάνο Μπροβνο, ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Βολταίρος ο Ίωσήφ II, ο Ναπολέων I, ο Γκαίτε, ο Χέρντερ, ο Κάντ, ο Φίχτε, ο Σοπενχάουερ, ο K. Φουριέ, ο Α. Φόερμπαχ, ο P. Βάγκνερ, ο Βίσμαρκ, ο P. Wirchow ο Θ. Μπίλροθ ο E. Ντούρινγκ —και άλλοι αναρίθμητοι μόνο και μόνο επειδή εκφράστηκαν έναντιόν των Έβραίων.

Τέλος ή Θηριωδία και ή τρέλα εξηγούν τον αντισημιτισμό των έκλεκτοτέρων αντιπροσώπων της κουλτούρας μας όπως ο Vasile Conta, ο Vasile Alecsandri, ο Michail Eminescu.

Πρωτόγονοι και τρελοί: όλοι εκείνοι Πολιτισμένοι και σοφοί: οι Έβραιζόντες

Και οι Έβραίοι: άνύπαρκτοι.

Παρόμοια έκτρόματα δεν άντέχουν το φως του ήλιου. Άλλά παρ' όλα αυτά οι Έβραίοι επιμένουν νά τά επαναλαμβάνουν συνεχώς με άπότερο σκοπό νά συγχύσουν την ψυχή των μαζών. Έπειδή όμως γνωρίζουν πως μιά παρόμοια «Θεωρία» —άντάξια μόνον ενός Έβραϊκού έγκεφάλου ή της ήλιθιότητος των δωροδοκουμένων έβραιζόντων— δεν είναι σε θέση νά εξηγήσει τον Άντισημιτισμό σαν κοινωνικό φαινόμενο είναι σε θέση νά εξηγήσει τον Άντισημιτισμό σαν κοινωνικό φαινόμενο έμεις θά επιμείνουμε και θά μιλήσουμε για την Άντισημιτική θεωρία.

Σύμφωνα με την Θεωρία αυτή, την δική μας, οφείλουμε να επισημάνουμε στην ύπαρξη του 'Αντισημιτισμού τρεις στιγμές: Τό ένστικτο, τή συνείδηση και τήν επιστήμη.

Το ΕΝΣΤΙΚΤΟ ανέκαθεν έχει κατορθώσει να καθοδηγήσει τό πλήθος πού ενδιαφέρεται κατά κύριο λόγο μόνο γιά τήν προστασία τών υλικών του συμφερόντων, υποχρεώνοντάς το νά αντιταχθεί άμεσα στον παρασιτισμό τών 'Εβραίων μέ γενικές και συχνά αίματηρές λαϊκές εξεγέρσεις: μιά από αυτές ήταν ή τρομερή επανάσταση τών Κοζάκων τής Ουκρανίας πού όδήγησε ό Βorgan Hmelnischy κατά τήν διάρκεια τής όποιας στά 1649 χάθηκαν περισσότεροι από 250.000 'Εβραίοι.

'Η συνείδηση του 'Εβραϊκού κινδύνου άφυπνίζεται πρώτα στις καλλιεργημένες τάξεις και στην συνέχεια εξαπλώνεται σταδιακά σ' ένα συνεχώς αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων...

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ: αρχίζει μέ τις επί μέρους έρευνες γιά νά φτάσει στις μέρες μας στον έντοπισμό του αντικειμένου της. 'Εξετάζει τόν 'Εβραϊσμό σαν ένα κοινωνικό φαινόμενο τελειώς απομονωμένο από τόν χώρο μέσα στον όποιο έβρισκε καταφύγιο και διαπιστώνει ότι πρόκειται γιά ένα άνθρωπιν πρόβλημα τό όποιο χρειάζεται όπωσδήποτε μιά λύση.

Οί επί μέρους έρευνες συνοδευόμενες από τα αντίστοιχα αποτελέσματα μπορούν κάλλιστα να συνθέσουν τόν **άντισημιτισμό τής επιστήμης**. Αύτή όμως ή βάση δέν πρέπει νά μπερδεύεται μέ τήν **επιστήμη του άντισημιτισμού**. Αυτό πού παίζει ρόλο διαχωριστικού στοιχείου, είναι τό αντίστροφο αντικείμενό τους. Καί νά τώρα ό όρισμός -όπως προκύπτει από τόν καθορισμό του αντικειμένου- τής επιστήμης αυτής πού συνιστά μιά ανεξάρτητη επιστήμη μ' ένα έντελώς δικό της χώρο δράσεως.

'Η **επιστήμη του άντισημιτισμού λαμβάνει σαν αντικείμενο της το κοινωνικό πρόβλημα του 'Εβραϊσμού και χρησιμοποιεί τήν σύνθεση όλων τών επιστημών οι όποιες μπορούν νά συμβάλλουν στη λύση του**.

Τίς επιστήμες εκείνες πού μέ τις επί μέρους έρευνές τους συμβάλλουν στην γνωριμία του 'Εβραϊσμού τίς είδαμε προηγου-

μένως.

'Απομένει να δούμε τόν τρόπο μέ τόν όποιο ή επιστήμη του 'Αντισημιτισμού έξάγει τά συμπεράσματα πού θά όδηγήσουν στη λύση του.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ: Διαπιστώνει ότι οι 'Εβραίοι από καταβολής κόσμου είναι μεταξύ τών άλλων λαών ένας λαός περιπλανόμενος, νομαδικός, δίχως πατρίδα. 'Η επιστήμη του 'Αντισημιτισμού καθορίζει ότι αυτός ό νομαδισμός είναι άσυμβίβαστος μέ τήν ύπαρξη τών άλλων λαών και δέν μπορεί νά γίνει άνεκτός.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ: Διαπιστώνει ότι οι 'Εβραίοι είναι ένα μείγμα διαφορετικής μεταξύ τους φυλών, δίχως τήν συγγένεια πού χαρακτηρίζει τούς Σημίτες, τούς 'Αριους, τούς νέγρους και τούς Μογόλους. 'Η επιστήμη του 'Αντισημιτισμού εξηγεί τήν στειρότητα του 'Εβραϊκού 'Εθνους και άποδεικνύει ότι ή διασταύρωση αυτή στό επίπεδο τής κουλτούρας δέν μπορεί νά έξυπηρητήσει καθόλου τήν κουλτούρα τών άλλων 'Εθνών -τό μόνο πού μπορεί νά κατορθώσει είναι νά κιβδηλοποιήσει και νά αλλάξει τήν σύσταση τών χαρακτηριστικών της.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ: Διαπιστώνει ότι ή 'Εβραϊκή Θρησκεία είναι μιά ιδιόρρυθμη θρησκεία πού βασίζεται πάνω σε μιά συγκεκριμένη συμφωνία ανάμεσα στους 'Εβραίους και τόν Θεό τους τόν 'Ιεχωθά, και αυτό τούς δάνει το δικαίωμα νά θεωρούνται σαν «έκλεκτός λαός» σαν «'Αγιος Λαός» (Κατέχω τόν νόμο). Αυτό όμως τούς κρατά χωρισμένους από τούς άλλους λαούς. 'Η επιστήμη του άντισημιτισμού διαπιστώνει κατηγορηματικά ότι παρόμοιες αντιλήψεις αποκλείουν τήν δυνατότητα μιάς όποιασδήποτε ειρηνικής συνεργασίας μέ τούς 'Εβραίους.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ: Διαπιστώνει ότι παντού, σ' όλα τά 'Εθνη οι 'Εβραίοι διαθέτουν μιά ξεχωριστή κοινωνική όργάνωση και αυτό τούς κάνει να ζούν σαν κράτος έν κράτει. 'Η επιστήμη του 'Αντισημιτισμού συμπεραίνει ότι οι 'Εβραίοι αντιπροσωπεύουν ένα άναρχικό στοιχείο τό όποιο είναι επικίνδυνο γιά τήν ύπαρξη τών άλλων κρατών.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: Διαπιστώνει ότι οι 'Εβραίοι από καταβολής κό-

σμου και σ' αυτην ακομη την Παλαιστινη τοποθετονται υπερανω των αλλων Εθνων, εκμεταλλεουμενοι την εργασια τους, χωρις ποτε να αναπτυξουν μια απ' εδθειας παραγωγικη δραστηριότητα. Η επιστημη του αντισημιτισμου διαβεβαιωνει οτι καθε εθνος εχει δικαιομα να διασφαλισει την παραγωγικη εργασια του απο την εκμετάλλευση των Εβραιων και συνεπώς δεν είναι πλέον ανεκτός ο Παρασιτισμός, των Εβραιων γιατι υπονομευει την υπαρξη των λαων.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ: Διαπιστώνει τον τρόπο με τον οποιο το νόημα της ζωής του Εβραϊσμου είναι ένας αναχρονισμός που ερχεται σε αντιθεση με την ανθρωπινη πρόοδο. Η επιστημη του Αντισημιτισμου θεωρει οτι είναι χρέος του πολιτισμου να εξαφανιση αυτην την τερατώδη κουλτούρα με την βόηθεια και την συμπαράσταση όλων των Εθνων.

Με βάση τις αντικειμενικές διαπιστώσεις όλων αυτών των διαφόρων επιστημών η επιστημη του αντισημιτισμου στηριζει τα συμπερασματά της τα οποια οδηγουν στην ίδια πάντα λύση.

Στην ανάγκη εξαφανίσεως των Εβραιων οι οποιοι ζουν ανάμεσα στους άλλους λαους, θέτοντας τέρμα στην αφύσικη και παρασιτικη υπαρξη τους η οποια οφειλεται σε μια αναχρονιστικη έννοια τελειως αντίθετη με τον πολιτισμό και την ισορροπία όλων των Εθνων.

Αυτη η **αντισημιτικη** θεωρία όπως φαίνεται διαφέρει απο την **γνωριμη θεωρία των Εβραιων και των Φιλοεβραιων** η οποια περιοριζει την ερμηνεία του αντισημιτισμου σ' εκείνες τις δύο εκδηλώσεις του ατομικου πνεύματος οι οποιες μόλις εκφραστούν με δρους συλλογικούς αντιπροσωπευουν από μόνες τους ένα κοινωνικό πρόβλημα, αυτές οι δύο εκδηλώσεις είναι η αγριότης και τό μίσος.

Τό ένστικτο του αντισημιτισμου είναι δυνατόν μερικες φορές να συνοδευτει από την αγριότητα και το μίσος. Λένε οτι τό ένστικτο είναι τυφλό παρ' όλα αυτά όταν καλειται να υπερασπιστει την ζωη φανερόνει μια καταπληκτικη σιγουρια.

Η συνειδηση του αντισημιτισμου ταυτί-

ζεται με τό ένστικτο και ένισχυει τις τάσεις του όσο και αν είναι πρωτόγονες.

Διότι για να είσαι «πολιτισμένος» πρέπει -πάνω απ' όλα- να υπάρχεις.

Τέλος η επιστημη του αντισημιτισμου όχι μόνον εξηγει τό φαινόμενο αλλά φωτίζει συνεχώς περισσότερο την συνειδηση του πλήθους και έντοπιζοντας την αιτία στον παρασιτισμό των Εβραιων δίνει πλήρη κάλυψη και διεξοδο του ένστικτου και των βιαίων σκοπών του.

Συνεπώς η επιστημη του αντισημιτισμου προσφέρει τον τυπο της επιστημονικης επίλυσεως του Εβραϊκου προβλήματος και δεν μας απομένει άλλο από τό να την μεταφράσουμε σε δρους δράσεως.

Ο Μοντέρνος αντισημιτισμός συνενώνει λοιπόν όλες τις δυνάμεις: Την δύναμη του ένστικτου, την δύναμη της συνειδησεως, την δύναμη της επιστημης -της κατά τρόπον απόλυτο φανερωμένης αληθείας- όλες αυτές σχηματίζουν μια τεράστια κοινωνικη δύναμη η οποια δίχως άλλο είναι σε θέση να επιλύσει τό Εβραϊκό πρόβλημα, τό μεγαλύτερο πρόβλημα του καιρου μας.

Ποιά είναι τά μέσα με τά οποια οι Εβραιοι και οι Εβραϊζοντες προσπαθουν να αντίταχθούν σ' αυτην την γιγαντιαία δύναμη, ζητώντας να παρατείνουν την καταδικασμένη υπαρξη του παρασιτισμου τους;

Τά είδαμε: απειλές και ψωρολογίες.

«Αίσχρη και θηριώδης Ιουδαοφαγία, σκουριασμένα όπλα, ζωάδη ένστικτα, ένστικτα μερικων μανιακων, προβοκάτορες αντισημιτικων σκανδάλων, ασιατικες τάσεις, σκοτεινά πάθη, τρέλα, πνευματικός σαδισμός».

Αυτά είναι όλα τους τα επιχειρηματα δεν έχουν άλλα για να αντικρούσουν τον αντισημιτισμό μας. Φτάνουν μάλιστα να πιστευουν οτι μπορούν να τον αποδυναμώσουν χρησιμοποιώντας αυτές τις ήλιθότητες.

Αντίθετα όμως μέσα σ' όλα τά εθνη τά οποια επαναστάτησαν στον παρασιτισμό του Νομάδα Εβραίου θράζουν οι εκδικητικες δυνάμεις.

Θόδωρος Βασιλείου

Η ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Τί νά πρώτοπεϊ κανείς σέ ένα σχόλιο, γιά τήν Πυρηνική Ένέργεια;

Νά μιλήσει γιά τούς κινδύνους πού εκ-προσωπεϊ γιά τήν Άνθρωπότητα καί τήν φύση;

Γιά τήν «πιθανότητα λάθους» τών υπερ-δυνάμεων;

Γιά τήν πιθανότητα άτυχήματος σέ κά-ποιο άπό τά τόσα έργοστάσια παραγωγής ειρηνικής πυρηνικής ένέργειας;

Γιά τά άπόβλητα πού μένουν άναφομοίω-τα άπό τήν φύση;

Γιά τά τεράστια ποσά πού διατίθενται γιά έρευνες καί πυρηνικούς έξοπλισμούς;

Γιά τά συμφέροντα καί τίς άνάγκες τών καπιταλιστών γιά φτηνή καί άνεξάντλητη ένέργεια καί τούς κινδύνους πού άντιμετω-πίζουμε όλοι μας γιά χάρη τους;

Γιά τίς παράφρονες, ήγεμονιστικές καί επικίνδυνες διαθέσεις τών υπερδυνάμεων νά άναπτύξουν τήν πυρηνική τεχνολογία;

Γιά τό παράδειγμα τής Χιροσίμα - Να-γκασάκι;

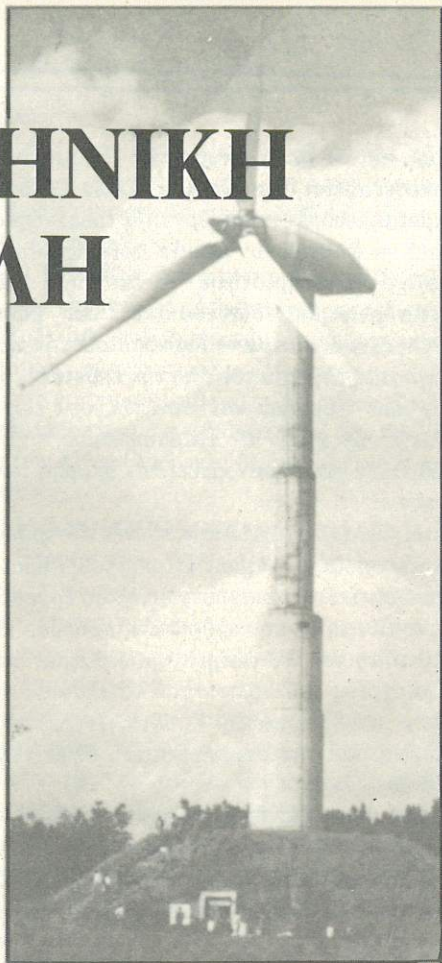
Γιά τά άτυχήματα στά Νότια Ουράλια (1957 - 58) καί του Τσερνομπίλ, καί γιά τήν ήθική ράκωση καί έγκληματική άδιαφορία τής Ρωσικής ήγεσίας ώς πρός τήν πληρο-φόρηση τών Ευρωπαϊκών λαών;

Γιά τήν ήλίθια ευκαιρία πού βρήκαν οι άστοί γιά νά έκτονώσουν τά άντισιοθετικά τους συμπλέγματα, λές καί τέτοια άτυχήμα-τα δέν θά μπορούσαν νά έχουν συμβεϊ καί όπουδήποτε άλλο εκτός Ρωσίας;

Γιά τό ρόλο του Έβραϊκού έπιστημονι-κού κόσμου στην άνάπτυξη καί διάδοση πα-γκοσμίως τής πυρηνικής τεχνολογίας;

Εϊναι τόσα πολλά αυτά τά θέματα καί σί-γουρα θά μās άπασχολήσουν σέ εκτενέστε-ρες μελλοντικές μελέτες.

Πρός τό παρόν θά θέλαμε νά άναφερθοΰ-με στις δυνατότητες κάλυψης τών ενεργεια-κών άναγκών άπό άλλες μορφές ενεργειας εκτός τής πυρηνικής, άποψη πού άποτελεϊ καί δυναμική θέση μας.

A

Ύπάρχει ή άνεξάντλητη ενεργειακή πη-γή του Ήλιου. Όλόκληρα ξενοδοχειακά καί άλλα συγκροτήματα λειτουργούν με βά-ση τήν ήλιακή ένέργεια (πού συσσωρεύεται καί χρησιμοποιεϊται έτσι καί τήν νύχτα). Έπίσης αυτή ή μορφή ένέργειας χρησιμο-ποιεϊται άρκετά στη σύγχρονη τεχνολογία (ήλιακοί αριθμητικοί ύπολογιστές, ήλιακά όρολόγια κλπ). Μέχρι καί αυτοκίνητο δη-μιουργήθηκε, κινούμενο με ήλιακή ένέργεια καί χωρίς νά ρυπαίνει καί τό περι-βάλλον.

B

Ύπάρχει ή Αιολική Ένέργεια. Οι άνε-μοι πάντα ύπήρχαν άφθονοι καί χρησιμο-ποιούνταν άπό τά παλιά χρόνια. Σήμερα ή επιστήμη, παρά τίς περιορισμένες χρηματι-κές επιδοτήσεις, έχει κάνει άλματα σέ αυ-τόν τόν τόμέα.

Γ

Υπάρχει σάν συμπλήρωμα και ή έδαφική τέτοια (γεωθερμική, ύδατοπρωτική, ύδατική από τήν κίνηση τών ποταμών, παλιρροιακή, κλπ) που μπορεί νά άξιοποιηθεί έκτενέστερα.

Βλέπουμε λοιπόν πώς άκόμα και άν έξα-ντληθοϋν τά άποθέματα καυσίμων ύάρχουν άφθονες και άνεξάντλητες πηγές ένεργείας στίς όποιες μπορούμε νά προσφύγουμε. Δέν ύπάρχει λόγος νά προωθήσουμε τήν πυρηνική ένεργεια. Άλλά άκόμα και άν υποθέσουμε πώς αυτές οι πηγές δέν έπαρκοϋσαν νά καλύψουν τίς τεχνολογικές ανάγκες τής έποχής, τότε άντί νά θέτουμε σέ κίνδυνο τό έθνος μας θά ήταν πιό πρακτικό νά περιορίζαμε τίς ανάγκες!

Έξάλλου ή 'Ιστορία έδειξε πώς ή εξέλιξη τής έπιστήμης δέν συμβαδίζει άπαραίτητα και μέ τήν εξέλιξη του πολιτιστικού επιπέδου του άνθρώπου.

Έμείς οι Έθνικοσοσιαλιστές λοιπόν, άντιτασσόμαστε στην Πυρηνική ένεργεια, πολεμική και ειρηνική, κρίνοντάς την ως επικίνδυνη για τό λαό μας, και ύποστηρίζουμε ένθερμα τήν χρήση άλλων φυσικών ένεργειακών πηγών.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΗ
ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ
ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ**

**ΕΘΝΙΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ**

«Έκείνο που μέ άνησυχεί στην δημοκρατική ιδέα δέν είναι ή διάθεση τής άλλαγής και τής προόδου, αλλά ή πίστη σέ μία πρόοδο που ξεπετάγεται και διευθύνεται από τά χαμηλά και συγχρόνως ή άνταρσία ένάντια στίς ίδιες τίς άρχές τής κοινωνικής ζωής και άρμονίας» δέν είναι τό γεγονός ότι οι μάζες επιθυμούν ν' αλλάξουν όδηγό αλλά ότι άπαιτούν νά όδηγηθοϋν από μόνες τους».

GUSTAVE THIBON

ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Ἡ Νεοελληνική ποίηση καί πίο συγκεκριμένα ἡ τῆς τελευταίας δεκαετίας θά μπορούσε νά διαπιστώσει κανεῖς ὅτι χαρακτηρίζεται ἀπό ποιήματα φτωχά, ἄμουσα, παρακμιακά, φτιαγμένα μέ πεζές ἐκφράσεις, βωμολοχίες, χυδαιότητες, ὅπου ἡ κενολογία καί ἡ ἀδεξιότητα φτάνουν σέ σημεῖο καινοτομίας.

Οἱ Πνευματικοί πατέρες δέ τῆς καθεστηκυίας τάξεως προσπαθοῦν νά ὀνομασθεῖ τό ἄθλιο καί κακομοιρασμένο αὐτό Νεοελληνικό «ποιητικό» δημιούργημα ὡς σύγχρονο καί πρωτοποριακό.

Οἱ Νέοι ποιητές δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά «θερμπαλιστές καί ἐρασιτέχνες, ἐφευρέτες ἐγκεφαλικῶν ἀπροοπτήτων καί φαρσέρ αὐτοματικῶν ἐπινοήσεων, ἀνεύθυνοι καταγραφεῖς τῆς στιγμῆς καί ἀφελεῖς φιλόδοξοι, πεζολογοῦντες καί ἀκροβάτες, εἰλικρινεῖς καί ἀτάλαντοι, ἀδελφωμένοι ὅλοι στήν σύγχυση, διασταυρούμενοι στήν ἀλληλομίμηση, μέ κείμενα πού δέν ἀπαγγέρονται πού δέν προσοικειώνονται» κατά τον Μιχάλη Περάνθη.

Ὅμως μέσα ἀπό αὐτό τό συνοθύλευμα ποιητικῶν μετριοτήτων καί τυποποιημένων ποιητῶν ὡσάν ἀναλαμπές πού χάνοντε μέσ' τό σκοτάδι τῆς πολυγλωσσίας καί τῆς διαφορᾶς ὑπάρχουν καί μερικές γνήσιες ποιητικές φωνές, τίς ὁποῖες θά προσπαθήσουμε νά παρουσιάσουμε ἀπό αὐτή τήν στήλη.

Ἡ πρώτη μας ποιητική παρουσίαση ἔχει σάν θέμα τίς ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ. Μέσ' τήν ἰσοπεδωτική κοινωνία πού ζοῦμε ἴσως τό θέμα αὐτό χαρακτηριστεῖ ὀπισθοδρομικό, ἐκτός τόπου καί χρόνου καί οὐτοπικό, μιά καί ὁ Μεγαλοϊδεατισμός στήν Ἑλλάδα κυριάρχησε κατά τήν πρώτη δεκαετία τοῦ αἰῶνα μας.

Δέν θέλουμε νά φιλολογήσουμε, οὔτε νά προπαγανδίσουμε τά τόσο καταπατημένα Ἑθνικά μας ἰδεώδη, δέν θέλουμε νά πουλή-

σουμε ἐθνικοφροσύνη, οὔτε νά παρουσιάσουμε σάν σωτήρες τῆς Ἑλλάδος, δέν θέλουμε ἀπό τήν ποιητική αὐτή σελίδα νά γίνουμε πατριδοκάπηλοι, ἀλλά οὔτε καί ἀρνητές τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Θέλουμε μόνο νά δεῖτε καθαρά, νά κοιτάξετε γύρω σας νά δεῖτε τήν χώρα μας σέ σχέση μέ τίς ἄλλες. Σέ μιά συνέντευξή του εἶπε πολὺ σωστά ὁ Δ. Σαββόπουλος: «οἱ Βούλγαροι ἀναπτύσσουν θρακολογία, οἱ Γιουγκοσλαβοὶ συντηροῦν τό Μακεδονικό ζήτημα, οἱ Ἄλβανοὶ δημοσιεύουν χάρτη τους πού φτάνει μέχρι τήν Πρέβεζα, οἱ Τούρκοι ὄχι μόνον σχεδιάζουν ἀλλά καί πραγματοποιοῦν, μόνο ἐμεῖς δέν καταλαβαίνουμε ἀπό αὐτά».

Εἶναι ἐμφανῆ πλέον στοὺς Νεοέλληνες ἡ ἔλλειψη ἀξιοπρέπειας, ὁ ἀποπροσανατολισμός, ἡ ἀδιαφορία.

Ντρεπόμαστε πιά νά μιλήσουμε γιά τήν Πατρίδα μας μήπως καί χαρακτηριστοῦμε πατριώτες.

Φοβόμαστε νά μιλήσουμε γιά τίς ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ γιά νά μήν «στιγματιστοῦμε» σάν σωβινιστές.

Ἡ πατρίδα μαστίζεται ἀπό κομματικές ἀντιδικίες βασιλεύει ἡ σύγχυση.

Ἡ ὑποβάθμιση τῶν Ἑθνικῶν μας δικαιωμάτων εἶναι πλέον ἐγκληματική.

Παρ' ὅλα αὐτά ἄς' μὴν ἐξηγήσουμε τήν ὑπαρξή τῶν ΑΛΥΤΡΩΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ σάν θέμα ἐθνικό κι ἄς ξεπεράσουμε γιά μιά στιγμή μόνο, τήν παράδοση τῆς φυλῆς, τήν λατρεία τοῦ αἵματος, τήν ὑπαρξή τῆς ἱστορίας, τήν ὄντοτητα τοῦ ἔθνους ἰδέες - θέσεις πού τόσο στενοχωροῦν τήν κομπλεξική λογική τῶν διανοουμένων τῆς ἀριστεράς.

Κι ἄς' κοιτάξουμε τίς χαμένες Πατρίδες
σάν ἓνα κομμάτι ἀπο τόν ἑαυτό μας, ἄς' ἀνα-
ζητήσουμε τούς πόθους μας, τίς προσδοκίες
μας, τίς σκέψεις μας μέσα σ' αὐτές.

Καί ἂν ἐμεῖς δέν μπορούμε νά ἀναγνωρί-
σουμε τήν φωνή τῶν ἀδελφῶν μας, τήν φω-
νή πού ἔρχεται ἀπό τά μέρη ἐκεῖνα, ἄς' ἀφή-
σουμε τόν ποιητή νά τήν ντύσῃ μέ μιὰ τρυ-
φερότητα καί ἀπλότητα στά ποιήματά του.

Ἴσως ἔτσι ἀναγνωρίσουμε τήν ΦΩΝΗ
μας.

Γ. ΜΕΤΑΞΕΑΣ

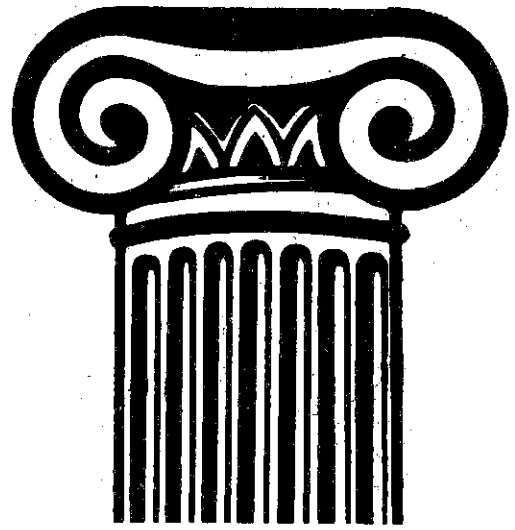
ΜΙΛΗΤΟΣ

ὦ, ἡ Μίλητος τῶν Ἰώνων, τοῦ θάλητος,
ἡ πολυφιλήτος ἐπαλξίς ἡ αἰγαία, ὑπερπο-
ντία ὀμφή μέ φλογερή ἀπληστία ἱστορήσα
τόν ἔρωτά μου καί τά ἱστία τοῦ πλοίου τῆς
φαντασίας ἀνοίγοντας ἓνα πρῶϊ, νοσταλγός
καί λάτρης εἰς ἓνα ἐκ τῶν λιμένων σου.
ἔφτασα ὦ λαμπηδόνα τῆς Ἀσίας τῆς εὐσε-
βειας καθὼς πόθος ὁ παλαιόφυτος κοντά σου
εἶμαι. Ἰωνικό μας πνεῦμα, δέομαι παλαιόφυ-
τος, πνέε ξανά, μὴ λησμονεῖς τῆς πόλεώς
σου το στέγος καί τήν ἔβαν ὄρασιν τοῦ
Ἔθνους ὃ πάφλασμα τοῦ θρύλου τῶν ὀλκά-
δων πάλι ἀντήχει ὅπως τό πάλαι πρὸς βαρ-
θάρους κομιστῆς θιβλιῶν, ὕφασμάτων, νο-
μισμάτων μέ τήν μορφὴ ἀνταπῆ τοῦ μιλη-
σιου λέοντος ἄστρα σταθιῶν μας χρυσῶν
ἀστράντες πάλι. Καί τοῦ βουλευτηρίου, δο-
νηθῆτε ξανά, ὦ αἴθουσες, ἀπό τόν λόγο τῶν
εὐκλεῶν ἀγορητῶν, στάς ἑλληνίδας πόλεις
καθὼς εἶθισται. Ὀδός Ἱερά καί ἐσὺ κάμε
τήν τύχην ἀγαθὴ νά συνοδοιπορήσω μέ τήν
ἀρχαίαν ἄφιξι δαφνῶν ἀμαραντίνων, στή
Νέα Ἑλλάδα. Νυμφαῖο ἐράσμιο, Γυμνά-
σιον καί σεῖς λιμένες εὐορκοὶ δεχθῆτε στήν
ἀγκάλῃ σας, τῶν οἰχομένων μά φιλοστόρ-
γων ἀποίκων υἰῶν τῆς τῆς πλοῖα: Κυζικη-
νῶν, Λαμψακηνῶν καί Σινωπέων.

ὦ μνήμη ἀνακτορία, κάμε νά ζήσῃ ἓν
δραμα, ἡ Μίλητός μου ἢ ὁμοίως ποίεε
μέσ' στοὺς ἠώκαινους καιροὺς τήν προσμο-
νὴν θεβαία τοῦ νέου σου πνεύματος πού νά
ταυτίζεται, μέ ἀνδρείας μολπήν ὅπου στήν
κίνησι ἑνός σκύμνου ἀκοῦς καί μέ ἀφιέρω-
μα ἡμερῶν, συγκριτικά, εὐφήμων:

ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΔΙΔΥΜΕΙ ΚΑΙ ΕΣΤΙΑ,
ΒΟΥΛΑΙΑ, ΚΑΙ ΤΩ, ΔΗΜΩ,

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΒΕΛΛΙΟΣ

ΙΩΝΙΚΟΝ

Γιατί τὰ σπάσαμε τὰ ἀγάλματά των, για-
τί τοὺς διώξαμεν ἀπ' τοὺς ναοὺς των, διόλου
δέν πέθαναν γι' αὐτὸ οἱ Θεοί.

ὦ γῆ τῆς Ἰωνίας, σένα ἀγαποῦν ἀκόμη,
σένα οἱ ψυχές των ἐνθυμοῦνται ἀκόμη. Σάν
ξημερώνει ἐπάνω σου πρῶϊ ἀγουσιάτικο
τήν ἀτμόσφαιρά σου περνᾷ σφρίγγος ἀπ' τήν
ζωή των καί κάποι' αἰθερία ἐφηβικὴ μορ-
φή, ἀόριστη, μέ διάβα γρήγορο, ἐπάνω ἀπὸ
τοὺς λόφους σου περνᾷ.

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΘΕΝ ΕΛΛΗΝΙΣ

Καυχίεται ἡ Ἀντιόχεια γιὰ τὰ λαμπρά
τῆς κτίρια, καί τοὺς ὄρατους τῆς δρόμους
γιὰ τήν περί αὐτὴν θαυμάσιαν ἐξοχήν, καί
γιὰ τό μέγα πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων.
Καυχίεται πού εἶν' ἡ ἔδρα ἐνδόξων Βασι-
λέων καί γιὰ τοὺς καλλιτέχνες καί τοὺς
σοφοὺς πού ἔχει, καί γιὰ τοὺς θαυτοπλοῦ-
τους καί γνωστικούς ἐμπόρους. Μά πῶς πο-
λύ ἀσυγκρίτως ἀπ' ὅλα, ἡ Ἀντιόχεια καυ-
χιέται πού εἶναι πόλις Παλαιόθεν ἑλληνίς
τοῦ Ἀργεῦος συγγενῆς: ἀπ' τήν Ἰώνη πού
ἰδρύθη ὑπὸ Ἀργεῖων ἀποίκων πρὸς τιμὴν
τῆς κόρης τοῦ Ἰνάχου.

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΦΟΥΧΤΑ ΧΩΜΑ...

Πού νά θέσω τό αὔτι μου γιάν' ἀκούσει
Πού νά βρεθεῖ τῆς γῆς μου ἓνα κομμάτι
Μιάς θυμωνιάς χρυσῆς ἓνα δεμάτι
Ποῦ μιά δροσιά τά μάτια μου νά λούσει;

Ἄπ' τά βαθιά τῆς γῆς σπλάχνα νά κρούσει
Τό βούκινο γιά τῆς ψυχῆς μου το ἄτι
Σέ καλπασμό νά πέσει ὡς νά ἐκράτει
Τῶν Ἐρινύων πίσω τό λεφούσι

Κι' ἀπ' τό αἰολικό μου ν' ἀκούσω χῶμα
τούς μακρυνούς παλιούς τριάντα αἰῶνες
Ἄλικες νά κομίζουν ἀνεμῶνες,

Ποῦ θά βλαστάνουν ἀπ' τό αἷμα ἀκόμη
Που κλαίγει καί μοιρολογᾷ το δεῖλι
Μέ τ' ἄχαρο καί πένθιμο ἀσφοδεῖλι.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Τήν θάλασσα Ἐκεῖνη δέν τήν ἀρμενίσα-
με ποτές στά χρόνια μέσα χάθηκε, ποιός τά-
χα νά τήν ξέρει; Τό χῶμα Ἐκεῖνο ποτέ δέν
περπατήσαμε ποτές εἶπαν πῶς εἶναι ξενη-
τεία μά ὅπως ὑποφέρει καί τόν ἀγέρα Ἐκεῖ-
νο, ποτέ δέν ἀναπνεύσαμε ποτές ποιά δύνα-
μη θά μπόραγε κοντά μας νά τόν φέρει;
Τύχες παλιές ξεριζομένες καῦμοί καί πό-
λεις προδομένες

Κι ὁμως βαθειά στήν οἰκουμένη Το Αἷ-
μα κράζει καί σημαίνει μέ θροντερές φωνές
ἐλπίδες γιά τίς ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΤΙΣ ΠΑ-
ΤΡΙΔΕΣ

Γ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Φωτιά! Νά τό μέγα χρέος μας θήμερα
μέσα βέ τόσο ἀνήθικο κι ἀνέλπιδο χάος.
Πόλεμο βτούς ἀπιστους! Ἀπιστοί εἶναι
οἱ εὐχαριστημένοι, οἱ χορτασμένοι, οἱ βτεῖροι.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Σήμερα, μετά από χιλιάδες χρόνια εξελικτικής πολιτιστικής πορείας του 'Ανθρώπου, διαπιστώνεται τό κωμικοτραγικό φαινόμενο τής αποξένωσης και αποπροσαρμοστικότητας αυτού του ίδιου 'Ανθρώπου μέ τά δικά του δημιουργήμα και τελικά τής υποδούλωσής του σέ ένα ξέφρενο ρυθμό ανάπτυξης και τεχνολογικής εξέλιξης.

'Η τεχνολογία έχει άρχισει νά λειτουργεί σάν αυτοσκοπός και ξέφυγε από τόν προορισμό πού έχει κάθε δημιούργημα του 'Ανθρώπου: Νά τόν βοηθήσει στην κάλυψη τών αναγκών του και στην εξισορρόπηση μέ τό περιβάλλον. Βρισκόμαστε μπροστά στην χειρότερη μορφή έξουσίας: τήν ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΑ. 'Η τεχνολογία εξελίσσεται άνεξέλεγκτα, αυτόδύναμα και κανένας δέν ενδιαφέρεται άν μπορεί - και σέ ποιό βαθμό - νά προσαρμοστεί και νά εξυπηρετήσει τήν ζωή του 'Ανθρώπου.

'Εργοστάσια δίπλα ή και μέσα στις κατοικημένες ζώνες(!!!!) Ρύπανση περιβάλλοντος. Τιμεντουπόλεις μέ τά λίγα δεντράκια στους δρόμους νά μάς ειρωνεύονται. Πολυκατοικίες πού εκρυσαν τόν ορίζοντα και τόν γαλανό ουρανό (στοιχεία άπαραίτητα για τήν διαύγεια τής σκέψης και τήν ήρεμία τής ψυχής). Κυκλοφοριακό, καυσαέριο, θόρυβος, ξέφρενη ζωή, πίεση, άγχος.... Πόσοι άνθρωποι δηλητηριάζονται καθημερινά στην 'Αθήνα άπ' τό νέφος; Πώς τά διυλιστήρια (μέσα σέ κατοικημένες περιοχές) απέτυχαν παρά ελάχιστα νά κάψουν όλη τήν Θεσσαλονίκη; Πόσοι Θεσσαλονικείς έφαγαν καρκινογόνα τρόφιμα εξαιτίας τής τεράστιας κάπνας άπό τήν μεγάλη φωτιά αλλά και τής έγκληματικής άδιαφορίας τών ύπευθύνων νά μήν άποσύρουν τά τρόφιμα καταβάλλοντας άποζημιώσεις; Γιατί τά διυλιστήρια έγιναν και κυρίως γιατί παραμένουν δίπλα στην πόλη;

Τά πάντα λειτουργούν, σχηματίζονται και εξελίσσονται μέ βάση τις τεχνοκρατικές και ψυχρά ύπολογιστικές και όρθολογικές ανάγκες μιάς χούφτας τεχνοκρατών και εμπόρων βιομηχανών. Κανένας δέν ενδιαφέρεται για τό επίπεδο τής ζωής μας.

'Εμείς οί 'Εθνικοσοσιαλιστές, πάντα άδέσμευτοι και ελεύθεροι από έξαρτήσεις, κατηγορούμε αυτό τό τεχνοκρατικό κατεστημένο πού για χάρη τής... «πολιτιστικής» (sic!) εξέλιξης και του πλούτου, έφερε τήν δυσαρμονία, τήν άνισορροπία τήν μόλυνση και τήν πίεση μέσα στις πόλεις μας, δίπλα στα ίδια μας τά σπίτια, και δηλώνουμε πώς ιδανικό μας είναι ή επιστροφή στην έπαφή μέ τήν φύση, ό οικολογικός εξαρθρωπισμός τών πόλεων μας, ή 'Αρμονία και ή εξισορρόπηση του τεχνικού μέ τό φυσικό περιβάλλον.

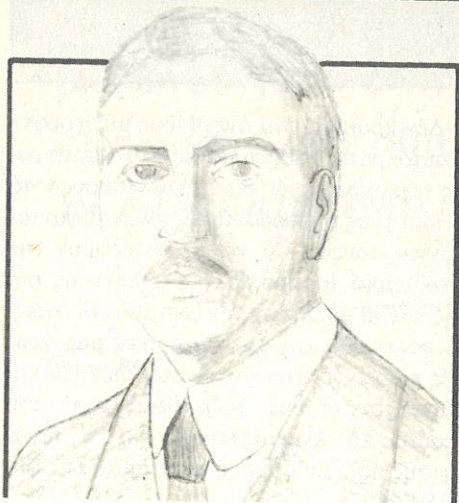
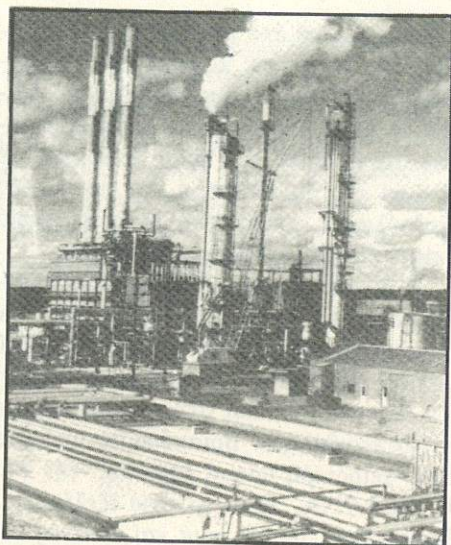

Δέν πρόκειται νά άνεχθομε μιά χούφτα πλουτοκράτες καπιταλιστές και παράφρονες τεχνοκρατικούς «επιστημονίσκους» για τά ίδια τους συμφέροντα οί μέν, και φαντασιώσεις τους οί δέ, νά καταστρέψουν τήν οικολογική ίσορροπία τής ελληνικής φύσης και νά μολύνουν τήν ζωή του λαού μας. Οί πολεμικές και επαναστατικές μας γροθιές και πέννες θά συντρίψουν άλύπητα και άδίστακτα αυτούς τους θεατρίνους του πλούτου τής εκμετάλλευσης και τής θεμελίωσης πόλεων ψυχρής επιστημονικής φαντασίας!

Ἡ τεχνολογία εἶναι θετική στὴν ἀνθρώπινη ἐξέλιξη μόνον ὄσο – καὶ στὸν βαθμὸ – πού τὴν ἐξυπηρετεῖ.

Μεγάλο μέρος, ἐπίσης, γιὰ τὴν σημερινή οἰκολογική κατάντια τοῦ τόπου φέρουν καὶ οἱ διάφοροι «ὐπεύθυνοι» πού μέ ἔλλειψη εὐσυνειδησίας καὶ μέ πλήρη ἀδιαφορία ἐπέτρεψαν τὴν ἀσυδοσία ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ μας κόσμου καὶ μᾶς στέρησαν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νά δοῦμε τὴν τεχνολογία νά προσαρμόζεται στὴν ζωὴ μας.

Ἀληθινὸς πολιτισμὸς μπορεῖ νά δημιουργηθεῖ μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους βρισκόμενους σέ ἡρεμία, γαλήνη, ἰσορροπία καὶ σέ περιβάλλον ἱκανὸ νά τοὺς ὠθήσει στὴν Δημιουργία, περιβάλλον πού πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὸ σημερινὸ τοῦ τεχνοκρατικοῦ, οἰκονομιστικοῦ - ἐμπορικοῦ, κατεστημένου τοῦ πλούτου.

«Οἱ λαοὶ πού εἶχαν κάποια ἀξία, πού κέρδισαν ἀξία, δέν τὴν ἐκέρδισαν ποτέ μέ θεσμούς φιλελεύθερους· ὁ μεγάλος κίνδυνος τοὺς ἔκαμε κάτι πού ν' ἀξίζη σεβασμὸν· αὐτὸς ὁ κίνδυνος, πού μόνος μᾶς διδάσκει νά γνωρίζουμε τίς ἰκανότητές μας, τίς ἀρετές μας, τὰ μέσα μας ἀμύνης, τὸ πνεῦμα μας πού μᾶς ἀναγκάζει νά εἴμαστε δυνατοί. Πρῶτο ἀξίωμα· πρέπει νά ἔχουμε ἀνάγκη νά εἴμαστε δυνατοί, ποτέ δέ δυναμώνει κανεὶς ἀλλιώτικα».

ΙΩΝ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ελληνικός λαός στη διάρκεια της μακραίωνης πορείας του πέρασε μέσα από πολυάριθμες Συμπληγάδες. Υπερνίκησε με τήν εφερευτικότητα και τήν τόλμη του, τούς Κύκλωπες και έκοψε πολλούς Γόρδιους δεσμούς.

Ο ελληνισμός θυθίστηκε πολλές φορές στά Τάρταρα ξαναγεννήθηκε όμως από τή στάχτη του. Βγήκε ανανεωμένος και καθάριος μέσα από τά νερά τής Κασταλίας πηγής.

Όπως είναι φυσικό, αυτές οί έντονες ψυχικές μεταπτώσεις προκάλεσαν ένα πλήθο συγκινησιακών καταστάσεων, στην **ευαίσθητη ψυχή του τραχυ Έλληνα**, πού ξέσπασε αθόρμητα μέ έναν άλάθητο λυρικό τρόπο. Μέ τό δημοτικό του τραγούδι.

Τό δημοτικό τραγούδι πού δέν είναι άλλο παρά ή έκφραση, τό καθρέφτισμα τής λαϊκής ψυχής. Η πιστή άπεικόνιση τών συναισθηματικών του διαταραχών και τής πνευματικής δοκιμασίας του έθνους μας.

Οί μούσες φάνηκαν γενναιόδωρες στους άδούλωτους Έλληνες. Προίκισαν τόν ελληνικό λαό μέ δλες τους τίς χάρες και αυτός μέ τή σειρά του άποδείχθηκε, άληθινός καλλιτέχνης.

Έμφυτη ή αίσθηση του ρυθμού και του μέτρου στην ψυχοσύνθεσή μας έμφυτη και ή αίσθηση τής τέχνης. Ο παλμός τής ελληνικής ψυχής και ό σφυγμός τής ζωής διακοίνεται μέσα στα τραγούδια του λαού.

Λέγοντας «λαό» έννοούμε βέβαια τόν άνθρωπο του λαού, άλλωστε είναι γνωστό πώς δέν δημιουργούν οί πολλοί αλλά ό ένας. «Έκ τών προτέρων δυνάμεθα νά κηρύξωμεν, ως δόγμα άνεπίδεκτον άμφισβητήσεως έγραφε ό Νικόλαος Πολίτης —ότι ό λαός, ως λαός, ως σύνολο, είναι άνίκανο νά συνθέσει ποίημα. Η ομαδική ποίηση είναι πράγμα άδύνατον».

Ένας λοιπόν είναι ό δημιουργός του τραγουδιού. Ένας μέσα από τό άνώνυμο πλήθος κατορθώνει νά κάνει το στοχασμό του σύνθεση. Μοναχά ή συνθετική του αυτή ικανότητα και ή γλωσσοπλαστική του τόν διαφοροποιεί από τό σύνολο, από τόν υπόλοιπο κοινωνικό του περίγυρο. Και καθώς ό συνθέτης είναι «γέννημα - θρέμμα του λαού», γνωρίζει καλά τά προβλήματα πού τόν άπασχολούν και τά τραγουδάει μέ τόν πιό λυρικό μά και ταυτόχρονα έπικό τρόπο. Τό τραγούδι, περνάει από τό στόμα του δημιουργού στο στόμα του διπλανού του. Κι' άν δέν άρέσει κάτι σ' αυτόν πού ξαναλέει το τραγούδι, τό αλλάζει, κάνει τίς δικές του τροποποιήσεις και τό χαιρέται σάν δικό του δημιούργημα.

Τό όνομα του δημιουργού ξεχνιέται. Γιατί ό άγνωστος ποιητής δέν έχει φιλοδοξίες. Δέν ένδιαφέρεται για μία «τιμητική θέση» στο βάθρο τής ποιητικής μας ιστορία. Ο ποιητής αυτό πού επιθυμεί είναι μονάχα ή έκφραση, ή έξωτερίκευση του έσωτερικού του κόσμου.

Καθώς τά τραγούδια έπαναλαμβάνονται δημιουργούνται όλοένα και περισσότερες νέες έκφράσεις του άχαικού ποιήματος, μέ θέμα όμως πάντα τό ίδιο, μέ τόν ίδιο πυρήνα. Έτσι δημιουργούνται οί παραλλαγές.

Τό τραγούδι του λαού δέν έχει σύνορα. Διαδίδεται μέ ίλιγγιώδη ταχύτητα σέ κάθε σπιθαμή του ελληνικού χώρου. Διαπερνάει τήν ελληνική ψυχή και συνεχίζει τήν διαχρονική πορεία του στο πέρασμα τών αιώων.

Τό δημοτικό μας τραγούδι άποδεικνύει περίτρανα τήν αιωνιότητα και τήν αδιάλειπτη συνέχεια τής ελληνικής φυλής.

Μιά άναδρομή στο μακρινό παρελθόν, εκεί πού μύθος και πραγματικότητα, ξεχωρίζουν άχνά και μέ βία, μία μελέτη τών τραγουδιών πού έχουν διασωθει από τήν εποχή του Όμηρου —του πρώτου λαϊκού μας άοιδού — άποδεικνύουν τήν ένότητα ανάμεσα στην άρχαία και δημοτική ποίηση. Στα νεώτερα δημοτικά μας τραγούδια υπάρχει ό ίδιος γνώριμος αντίλαλος τής άρχαιότητας. Ότι γίνεται σήμερα ακόμα στά χωριά και τά νησιά μας κρατάει από τά δημικά χρόνια ή καλύτερα τά προομηρικά.

Μέσα από τις σελίδες τής 'Ιλιάδας και τής 'Οδύσσειας ξεπηδάει ο ίδιος και απaráλλαχτος τρόπος ζωής που αιώνας ακολουθεί ο Έλληνισμός.

Ἡ Ἀνδρομάχη θρηνεῖ τόν ἄνδρα της καί ἡ Ἐκάθη τόν γιό της μέ μοιρολόγια ἀνάλογα μ' αὐτά που λένε οἱ γυναίκες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀκόμα καί σήμερα σέ πολλά μέρη τοῦ τόπου μας.

Χαρακτηριστικό εἶναι καί τό τραγούδι τῆ Χιλιδόνας που τό τραγουδοῦσαν τά παιδιά ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀθήναιος –στή Ρόδο καί σέ πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδας. Στίς ἀρχές τῆς ἀνοιξης γίνονταν μιὰ ἀποκλειστικά παιδική γιορτή που ἦταν ἓνα καλωσόρισμα τῶν χελιδονῶν καί τῆς ἀνοιξης γίνονται μιὰ ἀποκλειστικά παιδική γιορτή που ἦταν ἓνα καλωσόρισμα τῶν χελιδονῶν καί τῆς ἀνοιξης. Τά παιδιά κρατώντας ἓνα ξύλινο ἢ πύλινο χελιδόνι γύριζαν ἀπό σπίτι σέ σπίτι καί τραγουδοῦσαν τό «χελιδόνισμα».

«Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν καλὰς ὥρας ἄγουσα καλοῦς ενιαυτοῦς ἐπὶ γαστέρα λευκὰ ἐπὶ νῶτα μέλαινα...»

Καί συνέχιζαν οἱ μικροὶ τραγουδιστές, ζητώντας ν' ἀμειφθοῦν γιὰ τόν κόπο τους μέ δώρα. Τό τραγούδι αὐτό ἐξακολούθησε νά τραγουδιέται στά βυζαντινὰ χρόνια καί ἔφτασε μέχρι καί τίς μέρες μας. Στῆ Θράκη –γράφει ὁ Μέγας– τά παιδιά μέ ἓνα ξύλινο χελιδόνι στά χέρια πηγαίνουν ἀπό σπίτι σέ σπίτι τρουγουδώντας:

«Ἦλθε, ἦλθε χελιδόνα ἦλθε κι' ἄλλη μελιδόνα κάθισε καί λάλησε καί γλυκὰ κελήδησε: «Μάρτη, Μάρτη - μου καλέ καί Φλεβάρη φοβερέ κι' ἂν φλεβίσης κι' ἂν τσικνίσεις καλοκαίρι θά μυρίσης»

Ἐπιβιώσεις ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὀμήρου εἶναι καί τά ἔθιμα τοῦ πένθους καθὼς καί τά νυφιάτικα τραγούδια, τά ἴδια ἐκφραστικά σχήματα μέ τήν ἀρχαιότητα ξαναγυρίζουν στή νεώτερη δημοτική μας ποίηση. Σκηνές δλόκληρες ἀπό τό ὁμηρικό κείμενο ἀναβιώνουν καί δείχνουν τήν ὁμοιότητα τῆς σκέψης, τόν ἴδιο τρόπο ἀντιμετώπισης τῶν καταστάσεων που διέπει ὅλους τοὺς Ἕλληνες.

Στόν «Γυρισμό τοῦ Ξενιτεμένου», ἡ γυναίκα τοῦ ξενιτεμένου ζητάει σημάδια ἀπό τόν ἄντρα της γιὰ νά πιστέψει πὼς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπως στήν Ὀδύσεια ἡ Πηνελόπη γιὰ νά πιστέψει πὼς ὁ «ξένος» που ἔφτασε στήν Ἰθάκη ἦταν καί ὁ βασιλιάς της.

Τό νεότερο δημοτικό ἑλληνικό τραγούδι τό βρίσκουμε σέ μιὰ ἀξιόλογη παραγωγή ἀπό τόν 9ο περίπου αἰώνα. Ὑπῆρχαν ὅμως καί πολλά παλαιότερα τραγούδια. Τό δημοτικό τραγούδι εἶχε νά παλέψει μέ τοὺς ἄν... λόγους τοῦ Ρουζαντίου, που δέν παραδέχονταν τῆ ζεστή καί γλαφυρή γλώσσα στήν ὁποία ἦταν γραμμένα, τῆ δημοτική. Τῆ δημοτική που ἦταν βγαλμένη μέσα ἀπό τά σπλάχνα τοῦ λαοῦ καί ἦταν αὐθόρμητη, φυσική καί ἀληθινή.

Κατορθώνει ὅμως ἡ δύναμη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς που βρισκόταν διάχυτη σέ κάθε στίχο νά παλέψει μέ τοὺς «περιφρονητές» τῆς λαϊκῆς δημιουργίας καί νά διατηρήσει ἀμείωτη τήν ἀκτινοβολία της.

Ἡ περιφρόνηση ἄλλωστε τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν θά σήμαινε καί τήν διαγραφή ἐνός μεγάλου μέρους τῆς ἐθνικῆς καί κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Στά τελευταῖα βυζαντινὰ χρόνια, ἀναπτύχθηκε σάν ἀντιστάθμισμα τό ἀκριτικό δημοτικό τραγούδι. Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων Βυζαντινῶν μέ τοὺς διάφορους ἐπιδρομεῖς, ἀνάδειξαν γενιές ἡρώων. Ἀνάδειξαν πολλοὺς Διγενῆδες. Ἦταν λοιπόν δυνατόν ἡ ἑλληνική μούσα νά παραγνωρίσει καί νά θάψει ζωντανή τῆ μνήμη τῶν παιδιῶν της;

Οἱ γενναῖοι «βιγλάτορες» τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους μέ τήν παλληκαριά καί τά ἀνδραγαθήματά τους, τίς περιπέτειές τους καί τοὺς ἐρωτές τους, γοήτευαν τοὺς Βυζαντινοὺς καί ἄσκησαν σημαντική ἐπίδραση στή ψυχὴ τοῦ βυζαντινοῦ λαοῦ που δέν ἄργησε νά ἐκφραστεῖ μέ πλῆθος ἀπό τραγούδια, στά ὁποῖα καί ἀποθεάσεται ἡ ἀνθρώπινη δύναμη. Στό ἀκριτικό δημοτικό τραγούδι, τίποτε δέν εἶναι ἀκατόρθωτο.

Ἡ ἀκμή ὅμως τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ παρουσιάζεται στήν ἐποχή τῆς τουρκοκρατίας. Τά 400 χρόνια τοῦ σκότους κάτω ἀπό τό γιγαγάνι τοῦ Ὄθωμανοῦ σημάδεψαν τήν ποιητική ζωὴ τοῦ τόπου μας. Ἡ ἀγραμματοσύνη δέν ἐπέτρεπε νά γίνει λόγια ποίησης.

"Έτσι βρήκε πρόσφορο έδαφος για ανάπτυξη η δημοτική." Αλλωστε αυτές οι δύο αδελφές -ή δημοτική ποίηση και η λόγια- δεν μπορούν να συνυπάρξουν όπως είπε ο γνωστός μελετητής των Βαλκανικών τραγουδιών Auguste Dozon.

Μετά από την απελευθέρωση δεν υπάρχουν αξιόλογα καινούργια δημοτικά τραγούδια. Σύνηθες φαινόμενο των καιρών είναι η επανάληψη και η απομίμηση των παλιών.

Ο Νικόλαος Πολίτης στην αξιέπαινη προσπάθειά του να συλλέξει όλα τα δημοτικά τραγούδια, έφτασε μέχρι τις ρίζες του λαού και κατέταξε τα δημοτικά τραγούδια στις εξής κατηγορίες:

1. **Άκριτικά τραγούδια**, που γεννήθηκαν στην Μικρά Ασία και ιδιαίτερα στον Πόντο και την Καππαδοκία.

Μπορούν να τοποθετηθούν από τον 9ο - 13ο αιώνα χωρίς να αποκλείεται για μερικά απ' αυτά να δημιουργήθηκαν και νωρίτερα.

2. **Παραλαγές**. Γεννήθηκαν τα Δωδεκάνησα, στη Μικρά Ασία και Κύπρο, αλλά τραγουδήθηκαν σ' ολόκληρη την Ελλάδα. Προήλθαν από την ορχηστρική τραγωδία των αυτοκρατορικών χρόνων, που κι' αυτή με τη σειρά της προήλθε από την αρχαία τραγωδία και η λέξη παραλογή από την αρχαία λέξη **παρακαταλογή**, που σήμαινε μελοδραματική απαγγελία.

Στις παραλογές φαίνεται η πίστη του λαού στην αρχή πως κάθε τι στον κόσμο, υπακούει σε άγραφους νόμους, που διατηρούν την αρμονία του.

3. **Ίστορικά τραγούδια**. Τα τραγούδια που συνδέονται με τις ιστορικές στιγμές του έθνους, μάχες, πολιορκίες, αλώσεις πόλεων, ως και τις γενναίες πράξεις των αγωνιστών της ελευθερίας.

Ίστορικά τραγούδια έχουμε απ' όλες τις περιόδους ζωής του Έλληνικού Έθνους, μιας και άπειροι ήταν οι έχθροι μας και αστείρευτη η θέληση μας να μείνουμε ελεύθεροι.

Τα ιστορικά τραγούδια όταν μας περιγράφουν ένα ιστορικό περιστατικό, μπορεί να μην μας δίνουν ακρίβεια, όμως ο δημοτικός τραγουδιστής δεν είναι ιστορικός. Είναι πάνω απ' όλα ποιητής και βλέπει με τό δικό του ιστορικό «βάθος» τα γεγονότα κάνοντας συνδυασμό του ιστορικού περιστατικού με τό θρύλο και την παράδοση.

4. **Κλέφτικα τραγούδια**. Είναι δημιουργήματα των χρόνων της Τουρκοκρατίας και ιδιαίτερα της εποχής μετά τον 16ο αιώνα, εποχή αρχής της έν. επαναστατικής δράσης των Ελλήνων αρματωλών και κλεφτών. Πατρίδα του είναι τα μέρη που αναπτύχθηκε η αρματολοτική και κλέφτικη δράση. Άληθινά τα κλέφτικα τραγούδια διαφέρουν από τα ακριτικά που διαγράφονται σε χώρους της φαντασίας.

5. Οικογενειακά μέ τις έξης υποδιαιρέσεις:

α. **Τής ξενιτιάς.** Ἡ Ἑλλάδα μας, χώρα μικρή καί ἄγονη, δέν πρόσφερε τά μέσα γιά ἐπιβίωση σέ ὅλα τῆς τά παιδιά. Μοναδική λοιπόν λύση ὁ ξενιτεμός μέ σκοπό τήν ἀναζήτηση ἑνός καλύτερου αἰθριο ἀλλά καί μέ μόνιμο χαρακτήρα τοῦ νόστιμου, τήν ἐπιστροφή στή μητέρα γῆ.

β. **Τραγούδια τῆς ἀγάπης.** Ὁ λαός μας, σάν μεσογειακός λαός ἔνωσε πιο πολύ ἀπό ὅποιον-δήποτε ἄλλον τήν ἐρωτική συγκίνηση.

Ἀπαραίτητη ὁμως προϋπόθεση γιά τήν ἀγάπη στά δημοτικά τραγούδια ἦταν ἡ φυσική ὁμορφιά.

Ὁ νεοέλληνας διαποτισμένος ἀπό τήν ἀρχαία παράδοση τῶν Σπαρτιατῶν πού πετοῦσαν, ζητώντας νά ὁμορφῆνουν τή ράτσα τους, τούς κακοφτιαγμένους ἀνθρώπους στόν Καιάδα, λάτρεψαν τό ὄραιο. Ἀποσιώπησαν τούς ἄσχημους καί τούς ἔριξαν στόν Καιάδα τῆς λήθης.

γ. **Τραγούδια τοῦ γάμου.** Ὅπως στ' ἀρχαία χρόνια τραγουδοῦσαν ὕμναιους καί ἐπιθαλάμια, καί στά χρόνια τῆς σκλαβιάς καί σήμερα ἀκόμη τραγουδοῦν τά νυφιάτικα τραγούδια.

Ἀπό παλιά σχόλια γνωρίζουμε, ὅτι τά τραγούδια τοῦ γάμου τά διέκριναν σέ κατηγορίες ἀνάλογα μέ τό νόημα καί τή στιγμή πού τά τραγουδοῦσαν ἐπιθαλάμια, κατακοιμητικά, διεγερτικά. Τίς ἴδιες διακρίσεις μέ παρόμοιες ἢ διαφορετικές ὀνομασίες ἔχουν καί σήμερα.

δ. **νανουρίσματα** ἢ ναναρίσματα. Τά τραγούδια πού τραγουδοῦσαν οἱ μητέρες τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ γιά νά κοιμήσουν τά παιδιά τους. Τά ἐλληνικά νανουρίσματα δέν εἶναι μόνο ἕνας συνδυασμός ἤχων γιά νά κοιμηθεῖ τό παιδί ἀλλά ἐκφράζει ὅλους τούς πόθους καί τά ὄνειρα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

ε. **Τά μοιρολόγια.** Ὁ ἀπλός ἄνθρωπος, ὁ συνθέτης τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ ζεῖ ὅλη του τή ζωή παρέα μέ τήν ἰδέα τοῦ θανάτου. Δέν μπορεῖ νά συνειδητοποιήσει τό παιχνίδι μέ τόν χρόνο, τήν πορεία πρὸς τό σκοτάδι καί τή φθορά. Μισεῖ τό θάνατο, ἀφοῦ ἀγαπάει τόσο τή ζωή.

Ὁ ἐλληνικός λαός πιστεύει πὸς οἱ πεθαμένοι ἀποζητᾶνε τά μοιρολόγια, καί περισσότερο τῆς μητέρας τους, ἡ ὁποία κλαίει καί πιο σπαρακτικά.

Σέ μᾶς τους νεότερους, μένει νά σκύψουμε στά «ψυχικά κειμήλια» τοῦ λαοῦ, ὅπως ὀνόμασε τά τραγούδια ὁ Γ. Μέγας καί νά θυμηθοῦμε τά λόγια τοῦ Ν. Πολίτη: «ἡ δημοτική ποίηση εἶναι ἡ ἀσφαλέστατη ἀφειτηρία καί τό στερεώτατον θεμέλιον πάσης δημιουργίας τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Τό ἔργον τοῦ ποιητοῦ καί τοῦ καλλιτέχνου εἶναι τελειώτερον καί μονιμώτερον, ὅταν τὰς ρίγας του ἔχη εἰς τό πάτριον ἔδαφος. «Ὁ θεμελιώδης ρυθμός, ἔλεγεν ὁ Σολωμός, ἄς στυλωθῆ εἰς τό κέντρον τῆς ἐθνικότητος, καί ἄς ὑψώνεται κάθετα, ἐνῶ τό νόημα, ἀπό τό ὅποιον πηγάζει ἡ ποίηση, καί τό ὅποιον αὐτή ὑπηρετεῖ, ἀπλώνοντας βαθμηδόν τούς κύκλους του».

Καί συνεχίζει ὁ Πολίτης. «Πᾶς Ἕλληνας πρέπει νά γινώσκῃ καί μελετᾷ τά κράτιστα καί κυριώτατα τῶν δημοδῶν λογοτεχνημάτων, μή ἀρκούμενος εἰς ὅσα τυχόν ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἔχεις ἀποκομίσει ἐκ τῆς προφορικῆς παραδόσεως».

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Μετωπικά

- ΤΟ «ΕΜΠΟΛΕΜΟ» ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Ἡ μειοδοτική πράξη ἄρσης τῆς ἐμπόλεμης κατάστασης μέ τήν «κόκκινη» Ἀλβανία, ἔρχεται σά συνέπεια τῆς πολιτικῆς καί κοινωνικῆς σήψης τῆς ἐποχῆς μας. Μποροῦν οἱ πολιτικάντηδες νά ἀποφασίζουν καί νά ὑπογράφουν συμφωνίες ντροπῆς ἔμᾶς πάντως οἱ διπλωματικοί τους διακανονισμοί μᾶς ἀφήνουν παγερά ἀδιάφορους. Ἐμπόλεμη ἦταν, εἶναι, καί θά εἶναι ἡ διάθεσή μας πρός τήν Ἀλβανία. Πυρακτωμένες οἱ καρδιές μας ἀπό τό μήνυμα τοῦ 1914, μᾶς καλοῦν σέ ἐπίθεση. Τό Βορειοηπειρωτικό ζήτημα γιά μᾶς, θά ἔχει λήξει μόνον όταν νικηφόρες οἱ Ἑλληνικές σημαίες θά κυματίζουν περήφανα, σ' Ἀργυρόκαστρο καί τή Χειμάρρα, στό Τεπελένι καί τήν Αὐλώνα, στό Βεράτι καί τήν Κορυτσά. Εἶναι ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΗ Ἡ ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΑΣ, νά πνίξουμε στό Δρίνο καί τό Γενοῦσο, καί τό τελευταῖο σταλινικό γουρούνι πού θά ἀντισταθεῖ στήν ἐνσωμάτωση τῆς Ἡπείρου μας στήν Ἑλληνική ἐπικράτεια. Τή δική μας πολιτική σκέψη διέπει ἡ προγονική διαπίστωση τοῦ Πτολεμαίου: «Ἀρχέγονος Ἑλλὰς Ἡπειρος».

- ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΗΣ

«ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ»

Ράλφος Μωϋσῆς στό συνδυασμό τοῦ ἀνανεωτῆ δεξιοῦ Γιάννη Ἀβέρωφ, Βικτωρία Σαμπεταί Λεόν στό συνδυασμό τοῦ φιλελεύθερου δεξιοῦ Μιλτιάδη Ἐβερτ, Ἀθηνᾶ Μπαρτζιλᾶί στό συνδυασμό τοῦ σκληροῦ δεξιοῦ καί «χουντικοῦ» Χρήστου Μίχαλου.

Οἱ γεμάτοι «ἐθνική» ἐπαρση συνδυασμοί τῆς δεξιάς μέ τίς εὐλογίες τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητας. Μόνο ραββίνους πού δέν κατεβάσανε. Ἡ μήπως τό ἀπαγορεύει ἡ ιδιότητά τους....

- ΚΥΝΙΚΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟΙ

Ἀπό τήν «Καθημερινή» ἀντιγράφουμε: «Κι αὐτό γιατί οἱ Ἑβραῖοι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐλέγχουν ἀποφασιστικά τόσο τά μαζικά μέσα ἐνημέρωσης (ὁμοσπανδιακά καί πολιτειακά), ὅσο καί τήν ἰδιωτική τουριστική ἐπιχειρηματική δραστηριότητα, πού κατευθύνει καί τίς μᾶζες τῶν Ἀμερικανῶν τουριστῶν». Κάτω ἀπ' αὐτές τίς ὑπουλες πιέσεις καί ἐκβιαστικές μεθοδεύσεις, οἱ Ἑβραῖοι ρυμούλκησαν τήν ἀνίκανη Ἑλληνική κυβέρνησι στήν ὑπογραφή συμφωνίας «κοινῶν» τουριστικῶν προγραμμάτων. Μιά συμφωνία πού ἀποτελεῖ μοχλό πίεσης τῶν σιωνιστικῶν κύκλων, γιά τήν ἀποδοχή καί νομιμοποίηση τοῦ ἰσραηλίτικου κράτους. Παρά τίς μεγαλόστομες - ἀνένδοτες τοποθετήσεις τῶν πρωθυπουργοῦ τῆς Πατρίδας μας, πρακτικά τό Ἰσραήλ ἀναγνωρίζεται. Ἄς ξέρουν πάντως οἱ πράκτορες τοῦ οικονομισμοῦ ὅτι τά θρώμικα σχέδιά τους ΔΕΝ θά περάσουν.

- ΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΤΩΝ ΡΑΓΙΑΔΩΝ

Τά συμπτώματα τοῦ πολιτιστικοῦ ἀφεληνισμοῦ, δέν ἀφήνουν καμιά ἀμφιβολία γιά τή γενεσιουργό αἰτία τους. Ἡ διεθνιστική ἐπίθεση στή γλώσσα μας, βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος στίς σαθρές ψυχοσυνθέσεις τῶν νεοραγιαδῶν τῆς κοινωνίας μας. Ἡ περιπέτεια τῶν ἀποφάσεων τριῶν ὑπουργείων, σχετικά μέ τήν Ἑλληνικότητα τῶν ἐπιγραφῶν τῶν καταστημάτων καί ἡ ἀδυναμία ἐπιβολῆς τῆς, καταδείχνει τό μέγεθος τῆς παρακμῆς. Παγιώθηκαν πιά οἱ δυτικοφερμένες ἐπιγραφές - σύμβολα τῆς ὑπερακαταναλωτικῆς ἀντίληψης.

Τό θλιβερό σκηνικό μᾶς κοινωνίας παραγκμασμένης πού ἔχασε τήν παράδοση, τίς ἀξίες καί τή γραμμή τῆς, πρέπει νά ἀνατραπεῖ. Σέ μᾶς ἐναπόκειται τό χρέος τῆς οἰκοδόμησις μᾶς ΝΕΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ, πού καί στήν καθημερινή τῆς ζωῆ, θά κυριαρχεῖ ἡ ἀνυπέρβλητη Ἑλληνική Γραμμή, τό ἀξεπέραστο Ἑλληνικό Χρῶμα...

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

«...Ἐνῶ ἐν τούτοις ὁ Βάγκνερ μέ θρησκευτικὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀκατάβλητον ἐπιμονὴν ἐφήρμοζεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ τὰς αἰσθητικὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας ἐξεθέσαμεν, εἰς τὸ ἔργον ἑνὸς ἄλλου μουσουργοῦ, μεγίστου μεταξὺ τῶν μεγάλων, προηγηθέντος δὲ ὄχι εἰς μακρὸν χρονικὸν διάστημα αὐτοῦ, ἀκολουθοῦντος, δὲ εἰς τὴν τέχνην ἀκριβῶς ἀντίθετον κατεύθυνσιν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠκολούθει ὁ συνθέτης τῆς τετραλογίας, ἀρχίζε παγκοσμίως νὰ ἐπιβάλλεται, ἡ δὲ προσωπικότης τοῦ νὰ γιγαντοῦται πρὸ τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Λουδοβίκος φόν Μπετόβεν ἐμοχθοῦσε χωρὶς διακοπὴν νὰ ἐξαγνίσῃ ἔσωθεν τὴν τέχνην τοῦ, ἀποδιώκων ἀπὸ αὐτὴν βαθμὴν δὴν καὶ κατ' ὀλίγον ὅ,τι δέν ἦτο ἡ ἄμεσος ἀπόδοσις καὶ ἐρμηνεία τῶν παθητικῶν αἰσθημάτων. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Βάγκνερ συνθέτοντα προγραμματικὴν μουσικὴν, χαρακτηρίζουσιν σὺν τοῖς ἄλλοις, πρόσωπα, πράγματα καὶ πράξεις, ἐχθρὸς τοῦ εἶδους αὐτοῦ, εἶχε καὶ αὐτὸς ἕνα πρόγραμμα ἄλλ' ἐξ ὀλοκλήρου ἀποτελούμενον ἀπὸ αἰσθημάτων καὶ ὄχι ἀπὸ γεγονότα καὶ πράξεις.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δέ, ὡς ἀναφέραμεν εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς μελέτης μας αὐτῆς, ἐγελοῦσε καὶ ἀγανακτοῦσε, ὁσάκις ἀντίκριζεν εἰς τὴν μουσικὴν μουσικὰς εἰκόνας, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς ποιμενικῆς του συμφωνίας ἔγραψε τὰ χαρακτηριστικώτατα ἐκεῖνα, **ἔκφρασις αἰσθημάτων καὶ ὄχι ποτέ ζωγραφική.** Ψυχικώτερος παντὸς ἄλλου εἰς τὴν τέχνην τοῦ, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν βαθύτερα παντὸς ἄλλου εἰσδύσας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μουσικῆς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προχωρημένη καὶ τραγικὴ κωφότης του περιώρισε τὴν μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς ὕλικῆς φύσεως ἐπικοινωνίαν του, δέν ἦτο δεδομένον παρά μόνον εἰς αὐτὸν νὰ ἀνυψώσῃ τὴν μουσικὴν τέχνην εἰς τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο ἰδανικὸν ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἀνύψωσεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξήσφαλίσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ τὴν ὑπεροχὴν της μεταξὺ τῶν τεχνῶν.

Ὁ Μπετόβεν ἐμελέτησεν ἐν μέτρῳ τὴν φιλολογοῖαν καὶ τὴν ποίησιν, βαθέως εἰσδύσας εἰς τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων συγγραφέων τοὺς ὁποίους ἐγνώρισεν. Ἄλλ' ὁποία ριζικὴ διαφορὰ ἀντιλήψεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ριχάρδου Βάγκνερ. Ὁ μὲν Βάγκνερ προσεπάθησε νὰ ὑποτάξῃ τὴν μουσικὴν εἰς τὸ νόημα τοῦ θεατρικοῦ τοῦ δράματος καὶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ **συμβαδίσῃ** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν ἔργων του, μέ τὴν ποίησιν, τὴν ὁποίαν λεπτομερειακῶς σχολιάζει.

Ὁ δὲ Μπετόβεν, εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του εἶχε τὸν σκοπὸν, ὡς μᾶς λέγει ὁ ντέ Βυζέβα, «νά σημειώσῃ πρὸς χρῆσιν τῶν φίλων του, τὸν κατάλογον τῶν ποιημάτων, δραμάτων καὶ ἄλλων ἀναγνωσμάτων ἢ φαντασιῶν ἰδικῶν του, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς **ἀφετηρία** εἰς τὰ κυριώτερα ὀρχηστικά του ἔργα». Βάγκνερ καὶ Μπετόβεν, ἀλήθεια, ἀντιπροσωπεύουν δύο ἀντίθετους πόλους εἰς τὴν μουσικὴν. Ὅσον περισσότερον ὀρίμαζεν εἰς τὴν τέχνην ἡ ὑπέροχος καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ Μπετόβεν τόσοον περισσότερον ἐνισχυέτο εἰς αὐτὸν ἡ διαίσθησις καὶ ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ μουσικὴ ὡς λέγει ὁ Σοπερχάουερ, δέν ἐγγεννήθη διὰ νὰ **ἐκφράσῃ τὰς μορφὰς τοῦ ὄρατου κόσμου, ἀλλὰ τὴν μεταφυσικὴν οὐσίαν τοῦ κόσμου καὶ**

ὅτι, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τέχναι συνδέονται μέ
 ἓνα πραγματικόν ἀντικείμενον, ἡ μουσική,
 χωρὶς νά ἀναπαριστάνῃ ἓνα ἰδιαίτερον πρᾶγ-
 μα, μᾶς ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἡ διά τῆς μουσικῆς ἄμεσος ἀπόδοσις
 τῶν συναισθημάτων τῆς ψυχῆς ὑπῆρξεν ἡ
 καλλιτεχνική θρησκεία τοῦ Μπετόβεν.

Δι' αὐτὸ δέ, κυρίως διά τῆς συμφωνίας,
 τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν δη-
 μιουργῶν της, ἐπεζήτησε νά ἐκφράσῃ τὴν
 βαθυτέραν ὑπόστασιν τῆς καλλιτεχνικῆς
 του ψυχῆς, εἰς ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μου-
 σική, ἔλευθέρη, καὶ ἀνεξάρτητος, ἔτεινε
 πρὸς τὴν τελειότεραν πραγματοποίησιν τοῦ
 σκοποῦ της.

Δέν εὑρισκε δέ σύμφωνον πρὸς τὴν καλ-
 λιτεχνικήν του φύσιν τὸν συνδυασμὸν τῆς
 μουσικῆς πρὸς ἄλλας τέχνας τεινούσας νά
 τὴν ὑποβιάσῃ εἰς ἓνα ὑλικώτερον ἐπίπε-
 δον, καὶ μειούσας τὴν ἐκφραστικὴν της δύ-
 ναμιν καὶ ἀξίαν. Εἰμπορεῖ δέ ὁ καθεὶς νά
 ἐκτιμῆσῃ ὅποιαν μεγίστην σημασίαν ἐνέχει
 ἡ πρόθεσις περὶ τῆς ὁποίας ἀνωτέρω ὁμιλή-
 σαμεν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Μπετόβεν εἰς τὰ
 τελευταία ἔτη τῆς ζωῆς του, νά σημειώσῃ
 πρὸς χρῆσιν τῶν φίλων του τὸν κατάλογον
 τῶν φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων π.χ.
 τὰ ὁποῖα τοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς ἀφετηρία εἰς
 τὰς ὄρχηστρικός του συνθέσεις. Εἶνε ὡς νά
 μᾶς ἔλεγε μέ τοῦτο ὁ μέγας συνθέτης ὅτι ἂν
 ὑπῆρχε δι' αὐτόν μία φυσικὴ περίπτωσις
 συναντήσεως καὶ συνεργασίας μουσικῆς
 καὶ ποιήσεως, αὕτη δέν ἦτο τὸ νά συμβαδί-
 ζουν αἱ δύο τέχναι ἐνωμέναι, τῆς μουσικῆς
 σχολιαζούσης τὴν ποίησιν, ἀλλὰ τὸ νά
 ἐχρησίμευεν ἡ τελευταία αὕτη ὡς **παρόρμη-
 σις** καὶ ὡς **ἀφετηρία** εἰς τὸν συνθέτην, ὁσά-
 κισ, οὗτος, ἐγκατελείπων δι' ὀλίγον τὰς ἀπὸ
 ἄλλας ἀπείρους πηγὰς προερχομένας
 ἐμπνεύσεις του, ἤθελε στραφῆ πρὸς τὴν
 ποίησιν διὰ νά ἐμπνευσθῆ ἀπὸ αὐτὴν.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου συνεδύασεν ὁ Μπε-
 τόβεν εἰς τὸ ἔργον του τὴν ποίησιν μέ τὴν
 μουσικήν, αὕτη, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς ἐμπνεύ-
 σεώς του ἔτεινε πάντοτε νά ἀποκτήσῃ μίαν
 ἐκφρασιν ἀνεξαρτησίας καὶ σχεδόν φαίνε-
 ται ὅτι ἡ ποίησις τοῦ ἐχρησίμευσε πραγμα-
 τικῶς ὡς ἀφετηρία εἰς τὴν ἐμπνευσίν του
 ὅπως π.χ. εἰς τὰ πρῶτα του «λίντ» εἰς τὰ
 ὁποῖα ὡς παρατηρεῖ ὁ ντέ Βυζέβα, «τό κυ-
 ριαρχοῦν αἰσθημα ἐρμηνεύεται χωρὶς καμ-

μίαν προσπάθειαν ἀναζητήσεως λεπτομε-
 ρειῶν κτλ.»

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸ μελοδράμα τοῦ «Φιντέ-
 λιο», τὸ ποιητικόν κείμενον φαίνεται ἐπί-
 σης ὡς νά ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν μέγαν συν-
 θέτην μᾶλλον ὡς ἀφετηρία διὰ τὴν μουσι-
 κὴν του ἐμπνευσιν.

Ὁ Τ. ντέ Βυζέβα, κριτικὸς συγγραφεὺς,
 τοῦ ὁποιοῦ πλείστας ὡς τῶρα φωτεινάς γνώ-
 μης καὶ πληροφωρίας ἀναφέραμεν, αἱ ὁποῖ-
 αι σπουδαῖες ἐξυπηρετοῦν τὸν σκοπὸν τῆς
 παρουσίας μελέτης μας, ἰδοὺ τί γράφει περὶ
 τῆς παραστάσεως τοῦ «Φιντέλιο» τοῦ Μπε-
 τόβεν εἰς τὴν «Νεωτεριστικὴν Τέχνην» τῶν
 Βρυξελλῶν εἰς τὸ 1889.

«Φεύγων ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ «Φι-
 ντέλιο» ἀπεκόμισα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ ἔρ-
 γον τοῦτο δέ ἦτο μόνον ἓναν ὄρατον δρᾶμα,
 ἀλλ' ὅτι ἦτο τὸ μόνον τέλειον δρᾶμα τὸ
 ὁποῖον παρήγαγε ποτέ ἡ μουσικὴ τέχνη. Εἶ-
 νε τὸ μόνον, πραγματικῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ
 οὐσία τῆς μουσικῆς ποῦ εἶνε ἡ ἐκφρασις
 τῶν συναισθημάτων, δρᾶ ἀπ' ἐαυτῆς καὶ μό-
 νης, χωρὶς καμμίαν συνδρομήν».

Ὡστε καὶ εἰς τὸ «Φιντέλιο» ἡ μουσικὴ
 τοῦ Μπετόβεν γεννᾷ τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν
 ἀκροατὴν ὅτι δρᾶ ἀπ' ἐαυτῆς καὶ μόνης καὶ
 χωρὶς καμμίαν συνδρομήν. — Δέν γίνεται
 δούλη τῶν λέξεων, δέν ὑπογραμμίζει τὸ
 ποιητικόν κείμενον, ἀλλ' ἐκφράζει γενικό-
 τητα συναισθημάτων, ἀλλὰ κυριαρχεῖ ἐπὶ
 παντός ἄλλου καλλιτεχνικοῦ στοιχείου εἰς
 τὸ δρᾶμα!

Καὶ ἀλήθεια δέν ἦτο δυνατόν νά συνέ-
 θαινε ἄλλως πως. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Μπε-
 τόβεν ὑπῆρξε πάντοτε συνεπὴς εἰς ἐαυτήν.

Τὸ μέγαλοδράμα, ἔργον θεατρικόν τὸ
 ὁποῖον συγκεντρώνει εἰς μίαν συνολικὴν
 δρᾶσιν στοιχεῖα καλλιτεχνικά ὑλικωτέρας
 ὑποστάσεως, μιμικὴν, σκηρικὴν δρᾶσιν,
 ὄρχησιν, σκηνοθεσίαν κτλ. δέν ἦτο ἓνα εἶ-
 δος τέχνης ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀπαι-
 τήσεις τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας
 τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, διαισθανομένου
 τὴν ἀνάγκην νά ἀπομακρύνῃ τὴν μουσικὴν
 ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν
 ἐπαφήν μέ ὑλικά πράγματα ἢ μέ ἀναφερόμε-
 να ἢ σχέσιν ἔχοντα μέ αὐτά.

Ἴδου δέ διατὶ ἡ ποίησις καὶ εἰς τὸ «Φι-
 ντέλιο» ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ

συνθέτου, φαίνεται ότι έχρησήμευσεν μάλλον ως *παρόρμησις* διά τήν εμπνευσίν του, ή δέ μουσική συμβαδίζουσα μέ αυτήν γεννά τήν αίσθησιν, ότι αποσπάται από τό δράμα καί δρᾷ ἐλευθέρα καί ἀνεξάρτητος, μή υπογραμμίζουσα τάς λεπτομερείας τοῦ ποιητικοῦ κειμένου, ἀλλ' ἀποδίδουσα τάς γενικότητας τῶν συναισθημάτων.

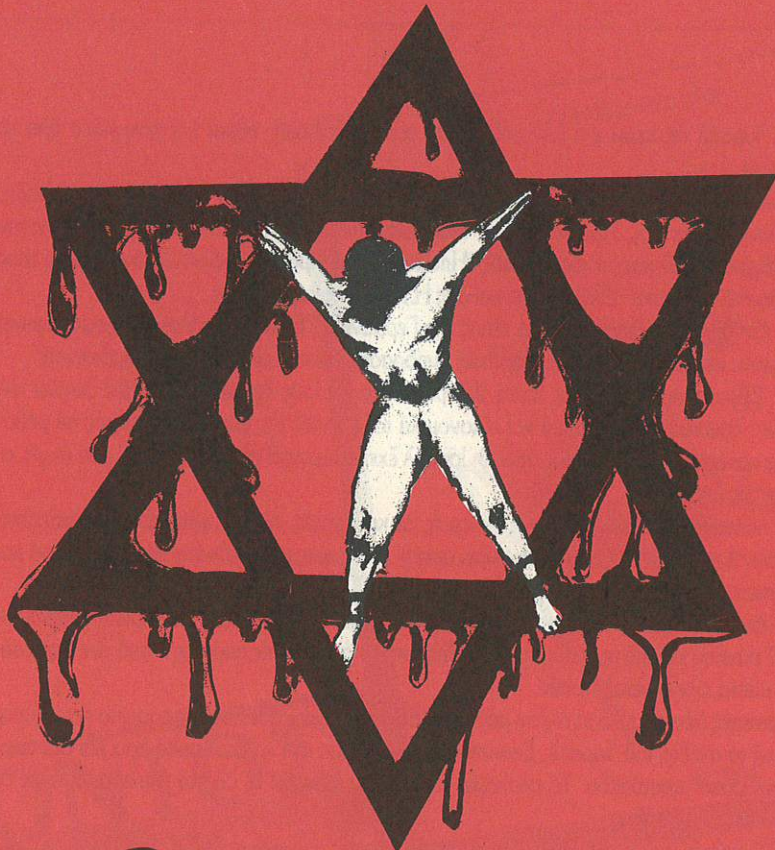
Γ. Λαμπελέτ
(«Μουσική καί ποίησις», κριτική μελέτη τοῦ συνθέτου).

ΕΚΤΑΚΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

 Ε. Μ.	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ
	 'Εθνικό Μέτωπο ΟΙ ΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ.
Νο <input type="text" value="01612"/>	Νο <input type="text" value="01612"/>
	200 Δρχ.

**Στήριξε
τήν αὐτοδυναμία μας**

Σιωνισμος:

**Εχθρος του
Ανθρωπου και
του Πολιτισμου**

**ΕΘΝΙΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ**

Ἡ μακροχρόνια εἰρήνη ἐνδυναμώνει τό
ἐμπορικό πνεῦμα καί μαζύ του τήν εὐτελή
ἰδιοτέλεια, τή δειλία καί τήν τρυφή· ἐνῶ,
παράλληλα, χαμηλώνει κατά πολύ τό
φρόνημα τῶν λαϊκῶν μαζῶν.-

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΝΤ

